

*Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

BAKALÁ SKÁ PRÁCE

2011

Lucie Drábková

JIHO ČESKÁ UNIVERZITA V PRAZE
FILOZOFICKÁ FAKULTA
ÚSTAV ROMANISTIKY

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

GIROLAMO BRUSONI A TRADICE BOCCACCIOVSKÉ
NOVELY

Vedoucí práce: doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.

Autor práce: Lucie Drábková

Studijní obor: Italský jazyk

Ročník: 2008 - 2011

2011

PDF Complete

*Your complimentary use period has ended.
Thank you for using PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to Unlimited Pages and Expanded Features](#)

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné síti databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejich internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky kolektivu a oponentů práce a záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V tiskové knize 1. května 2011

PDF
Complete

*Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

Pod kováňí

D ěkuji vedoucímu své bakalářské práce doc. PhDr. Jiřímu Pelánovi, Ph.D. za odborné vedení, ochotu a cenné rady, které mi poskytl při psaní této práce, zvlášt ě při p ekládání samotných novel.

zabývala prom nými boccacciovského vzoru v barokní novelistice a to na materiálu sbírky benátského literáta Girolama Brusoniho *Novelle amorose*.

Svou pozornost jsem zaměřila na život a dílo Girolama Brusoniho a také jeho místo v kontextu italské barokní prózy. Dále jsem se zabývala analýzou několika vybraných novel a snažila se o pokus o jejich srovnání s typologicky blízkými novelami Boccacciova *Dekameronu*. Popisovala jsem a analyzovala strukturu těchto novel, zabývala se jejich tematikou, kompozicí a použitím stylistických prostředků. V neposlední řadě jsem se zabývala příkladem vybraných novel.

es of Boccaccio's model in baroque novelist and especially on Girolamo Brusoni's *Novelle* called *Novelle amoroſe*, who was a Venetian bookman.

My attention is focused on life and publications of Girolamo Brusoni and his place in the context of Italian baroque prose. Furthermore, I focused on the analysis of several selected novels and comparing them typologically akin to novels of Boccaccio's *Decameron*. I described and analyzed the structure of these novels. I especially focused on theme, composition and use of stylistic tools exhibited by these novels. Last but not least I focused on the translation of selected novels.

dei cambiamenti del modello di Boccaccio nella novellistica barocca, precisamente mi sono occupata del materiale della raccolta *Novelle amoroze* del letterato veneziano Girolamo Brusoni.

Mi sono concentrata sulla sua vita, sulla sua opera e anche sul suo posto nel contesto della prosa barocca italiana. Mi sono anche orientata sull'analisi di alcune novelle scelte e ho provato a compararle con le novelle tipologicamente simili del *Decamerone* di Boccaccio. Ho descritto e analizzato la struttura di queste novelle, mi sono occupata delle loro tematiche, della loro composizione e anche dell'uso degli strumenti stilistici. Inoltre mi sono anche occupata della traduzione di alcune novelle scelte.

Brusoni a tradice boccacciovské novely

.....	10
1. Zařazení autora do kontextu italské literatury	11
1.2 17. století	12
1.3 Benátky	12
1.3.1 Accademia degli Incogniti	13
2. Girolamo Brusoni	14
3. Giovanni Boccaccio	20
4. Rozbor díla	20
4.1 Dekameron	20
4.1.1 Příběh osmý ze čtvrtého dne	22
4.1.1.1 Shrnutí příběhu	22
4.2 Novelle amorose	22
4.2.1. Gli amori tragici	23
4.2.1.1 Shrnutí příběhu	23
4.2.1.2 Struktura novel	24
4.2.2 Boccaccio v první části příběhu z pátého dne	27
4.2.2.1 Shrnutí příběhu	27
4.2.2.2 Rozbor díla	28
4.2.3 Zrazení zrádci	30
4.2.3.1 Shrnutí příběhu	30
4.2.3.2 Rozbor díla	30
4.2.4 Boccaccio v desátý část příběhu z prvního dne	32
4.2.4.1 Shrnutí příběhu	32
4.2.4.2 Rozbor díla	32
4.2.5 Zamilovaná dvorní dáma	34
4.2.5.1 Shrnutí příběhu	34
4.2.5.2 Rozbor díla	34
4.2.6 Boccaccio v devátý část příběhu ze čtvrtého dne	36
4.2.6.1 Shrnutí příběhu	36
4.2.6.2 Rozbor díla	36
4.2.7 Hříchy noci	37
4.2.7.1 Shrnutí příběhu	38

Rozbor díla	37
4. 2. 8. 1 Shrnutí příběhu	40
4. 2. 8. 2 Rozbor díla	41
4. 2. 9 Moudrá matka	42
4. 2. 9. 1 Shrnutí příběhu	42
4. 2. 9. 2 Rozbor díla	43
4. 2. 10 Boccacci v tětí příběhu ze tětího dne	44
4. 2. 10. 1 Shrnutí příběhu	44
4. 2. 10. 2 Rozbor díla	45
4. 2. 11 Nespokojená nevěsta	47
4. 2. 11. 1 Shrnutí příběhu	47
4. 2. 11. 2 Rozbor díla	47
5. Porovnání obou autorů	49
6. O příkladu pěti vybraných novel Girolama Brusoniho	52
Závěr	54
Il riassunto	56
Použitá literatura	58

Příloha . 1: Seznam všech Brusoniho děl

Příloha . 2: Obsah sbírky Le curiosissime novelle amorose

Příloha . 3: Příklad novely Zrazení zrádci

Příloha . 4: Příklad novely Zamilovaná dvorní dáma

Příloha . 5: Příklad novely Hříchy noci

Příloha . 6: Příklad novely Moudrá matka

Příloha . 7: Příklad novely Nespokojená nevěsta

Příloha . 8: Ukázka listu ze sbírky Novelle amorose

U své práce jsem si vybrala dílo Girolama Brusoniho nazvané *Le curiosissime novelle amoroŝe*¹. Tato kniha se nachází v zámecké eggenberské knihovně v českém Krumlově a laskavě mi ji zapůjčil k prostudování Národní památkový ústav s územním odborným pracovištěm v českých Budjovicích.

Pracovala jsem s vydáním z roku 1663, které nemá moderní edici. Zjistila jsem, že existuje předchozí vydání a to z roku 1655. Exemplář, se kterým jsem pracovala, je obohacen o dvě nově přidané novely a to *La cortigiana innamorata* a *La forza dell'invidia*.

Tato kniha má zachovanou tuhou pergamenovou vazbu. Na přední i zadní desce se nachází zlaté supralibros s iniciálami M.E.ŝ pod zlatou korunkou. Což značí, že kniha patří do knihovny Marie Ernestiny z Eggenbergu.

Sbírka *Le curiosissime novelle amoroŝe* je rozdělená do čtyř knih, přičemž každá kniha obsahuje shodně šest novel. Na konci díla se nacházejí dvě přidané novely, zařazené v oddílu, který nese název Nuova aggiunta alle novelle Del Cau. Brusoni²

Na titulním listu je uveden celý název díla: LE CVRIOSISSIME NOVELLE AMOROSE DEL CAV. BRVSONI. LIBRI QVATTRO. Con nuoua Aggiunta. DEDICATA All' Illuŝtrissimo Signor il Signor SEBASTIANO PADAVINO. IN VENETIA MDC LXIII. Appreso Stefano Curti. Con Licenza de' Superiori, e Priuil. Dále je na okraji stránky nečitelný píseček psaný rukou. Za povšimnutí stojí také jméno autora, které je na tomto listu psáno Brusoni. Na druhém a následujícím listu se nacházejí slova vydavatele a také vnování: Illustrissimo signore signor e Padron Colendissimo. Na sedmém a osmém listu jsou další autorova vydaná díla. Jméno autora je tentokrát psáno Brussoni. Na devátém a desátém listu je obsah díla. List jedenáct až dvacet padesát jedna obsahuje samotný text novel. Ten má 5 částí. V pravém dolním rohu se nachází na konci téměř každé stránky, jak je u starých tisků bývá, začátek slova z prvního slova na následující stránce.

¹ Girolamo BRUSONI, *Le curiosissime novelle amoroŝe*, Venezia 1663.

² Zachováný písemný pravopis.

o tisk, který pochází z roku 1663.

vedujícími otázkami. Ovlivnil Giovanni Boccaccio

Brusoniho p i psaní díla *Le curiosissime novelle amoroze*? Kdo to byl Girolamo Brusoni?

Cílem této práce je mimo jiné pokus o srovnání Brusoniho novel s novelami Boccaccia. Brusoni nestmeluje novely úvodem, i rámcem vyprávění, tak jak to dělá Boccaccio, novely nemají fládné pojivo, neobjevuje se tu fládná rámcová novela.

Tyto novely je dohromady dvacet –est. Nejdleší novelou je *Le Venture Inopinate* s jednadvaceti stranami.³ Nejkratší novelou je *La Sposa Malcontenta* s pouhými třemi stránkami.

Tém každá novela začíná na samostatné stránce, novely *Gl'Inganni della Chitarra*, *L'Amante Obbediente*, *Il Favorito Precipitato*, *Il Mortorio de Vivi*, *L'Onore Ricuperato* začínají na poslední stránce předcházející novely. Tyto novely působí nevýrazně, téměř neflit. Je ovšem nutné připomenout, že toto nemusel být nikterák záměr, ale například jen úspora místa při tisku.

Jazyk tohoto díla naprosto odpovídá své době. Shledávám se tu například s tvary slovních druhů ovlivněnými latinou, k vyjádření autor používá druhou osobu číslo množného, přirozeně se tu objevují také tvary archaické. Je možné se tu setkat, a to i v velké míře, s tvary z benátského dialektu. Pro tuto dobu je typickým znakem literárních děl i složitá syntax, dlouhé věty a málo interpunkce. Autor například nijak neoznačuje přímou řeč, což samozřejmě při překladu spojuje s nesmírně složitou syntaxí jinými problémy.

1. Zaznění autora do kontextu italské literatury

Pokud chceme vyvozovat závěry z jeho novel, je třeba se podívat na dobu, ve které žil a která ho ovlivňovala a také ho zařadit do kontextu italských i evropských básníků. Žil v době baroka, přesněji v sedmnáctém století v Itálii.

Ráda bych se na chvíli zastavila u slova baroko. Mou snahou není charakteristika baroka, ale spíše ukázat, čím toto období formovalo spisovatele.

Pro toto období je typický motiv iluzornosti lidského života. Dále nejistota, nestálost, pohyb, nespoutanost, odpor k řádu, sklon k přehánění. Básnické umění v této době umí

³ V této novele je chyba v číslování strany 193, místo tohoto čísla je uvedeno dvakrát číslo strany 189.

ffí se o nápodobu vzor , ale o originalitu, poezie má odkryvat n co, co ne ekáme.

1.2 17. století

Sedmnácté století v Itálii je charakteristické –pan Iskou nadvládou, úpadkem Benátek, rozvojem papefského státu a ekonomickým a politickým poklesem. Tém p lka Itálie byla pod nadvládou Tpan Iska, pouze Benátská republika a Papefský stát si zachovaly nezávislost.

1.3 Benátky

I kdyfl autor t chto novel cestoval a neffil stále na jednom míst , je považován za benátského autora. Práv Benátky byly ur it velmi dobrým stimulem pro jeho tvorbu, protože jak íká Jannaco, práv v Benátkách byla vid t nejv t–í snaha o tvo ení novel.⁴

Potom co Benátky ztratili Krétu kv li jejímu napadení Turky roku 1644, se snaflil práv Brusoni navrátit svému rodnému m stu jeho jméno.⁵

I p esto, fle cílem této práce je pohled na Brusoniho novely, nechci opomenout fakt, fle Brusoni nebyl pouze novelista, ale ó ve své dob uznávaný ó romanopisec.

Román jako takový samoz ejm existoval i v barokní epo–e a m l obrovský úsp ch. Nejvíce roz–í en byl mezi Janovem, Bolognou a Benátkami. Op t tu sehrály hlavní úlohu Benátky, jejichfl vydavatelé publikovali p eklady zahrani ních ale i italských román , a zachránili tak p ed zánikem adu tiska ských dílen ve m st .

Ve druhé polovin sedmnáctého století se román jako flánr typologicky diferencuje.

Nové romány se zam ují na společenskou kroniku, popisy mrav , a vrhají na společenské d ní kritický pohled, jak je mořné vid t nap íklad u Girolama Brusoniho v jeho veleúsp –né trilogii.⁶

⁴ Carmine JANNACO, Martino CAPUCCI, *Il Seicento*, Piccin 1986, s. 623.

⁵ Brendan Maurice DOOLEY, *The social history of skepticism: experience and doubt in early modern cultur*, Baltimore 1999, s. 106.

⁶ <http://www.baroque.it/barocco-cultura/cultura-barocca-letteratura.php>, 8. 3.2010.

charakter fantastický a navazovalo se v nich na špoema
Dále se tu objevují nám ty historické, politické. š[Dal-ím
typem] je román sv tský. Nejzá n j-ím a nejzajímav j-ím p íkladem je románová
trilogie od Girolama Brusoniho (1614 ó 1686): La gondola a tre remi (1657), Il
carrozzino alla moda (1658), La peota smarrita (1662), jejichfl hlavním hrdinou je
Glisomiro, typ Dona Giovanniho, který zapadne do tehdej-í benátské spole nosti.õ⁷

1. 3. 1 Accademia degli Incogniti

Kdyfl zmi uji Benátky, musím také zákonit zmínit Accademia degli Incogniti, kam
pat il i Brusoni. To byl spolek spisovatel , v jehofl ele stál a který také založil ve
t icátých letech sedmnáctého století Gian Francesco Loredano.⁸ V této akademii byl
nap íklad Andrea Cicognini, Giacomo Badoardo a dal-í. len m lo být sto ty i, -lo o
benátskou akademii, jejífl lenové byli obyvatelé Benátek, ale i lidé, kte í do Benátek
p i-li odjinud.⁹

Akademie byla aktivní z ejm od roku 1630 afl do roku 1660. V centru benátského
kulturního flivota vytvo ili tito akademici intelektuální styl založený na škonverzaciõ.
Nejd leflit j-í inností byla ústní prezentace následovaná debatou. P i jejich debatách se
snaffili o virtuozitu jazyka a správný výb r slov. Pro své debaty si p j ovali metodu
rozpravy od Sokrata.¹⁰ Incogniti m li také své heslo ó šEx ignoto notusõ, které se dá se
p eloflit jako poznání z nepoznaného.¹¹

Tato Accademia vydala roku 1641 svazek t iceti *Milostných novel*¹², na nichfl se
podílelo osmnáct r zných autor . Po dvou letech k nim p idali dal-ích t icet novel a
zárove slíbili, fle toto dílo bude rychle dopsáno a bude nést název *Cento novelle*.

šNový Dekameronõ byl dokon en afl roku 1651. Tato kniha byla kolektivním dílem a
fládný autor sem nenapsal více nefl -est novel. Je tu vid t snaha o komplikované
zápletky, ale také je tu cítit styl Boccaccia. Jak íká Jannaco: šV tomto díle jsou

⁷ šUn terzo tipo di romanzo è mondano. Gli esempi più celebri e interessanti sono i romanzi della trilogia di Girolamo Brusoni (1614-1686): La gondola a tre remi (1657), Il carrozzino alla moda (1658), La peota smarrita (1662), che hanno per protagonista Glisomiro, una sorta di Don Giovanni che ci introduce nella società veneziana del tempo.õ Tamtéfl, 8. 3. 2010

⁸C. JANNACO, M.CAPUCCI, *Il Seicento*, s. 623.

⁹ Edward MUIR, *The culture wars of the late Renaissance: skeptics, libertines, and opera*, Harvard University 2007, s. 72.

¹⁰ Tamtéfl, s. 70.

¹¹ Tamtéfl, s. 73.

¹² P eklad autora, L. D.

zky, nap íklad *Novelle due esposte nello stile di G.
npeggiho*, od Girolama Brusoniho *Gli aborti*

dell'occasione (1641). Napsání tohoto kolektivního díla by nebylo možné bez chytrého vedení G. F. Loredana a p íkladu spisovatel jako Bisaccioni a Brusoni.¹³

V oblib m li také psaní operních text . Psali libreta, publikovali morální a náboženské traktáty, filozofické eseje a hlavn novely. Zajímali se o kabalistickou magii i o otev enou sexualitu homosexuál . asto schovávali svou identitu za pseudonymy.¹⁴

David Wootton se zmi uje o autorech této benátské skupiny a íká, š[...] že vedli tak notoricky nemorální život, aš se to odráelo v jejich práci. Nap íklad v Brusoniho *Novelle amoroze*, které sm ovaly k pornografii.¹⁵ Ov-em je nutné dodat, že zdaleka ne všechny jeho novely obsahují pornografické prvky.

Pro za azení do kontextu uvádím dal-í autory tvo ící v tomto období. Ve Francii to byli nap íklad Madeleine Scudéry, Jean de La Fontaine, Madame de Sevigné, Pierre Corneille, Jean Racine, François de La Rochefoucauld, René Descartes. V Anglii tvo il nap íklad John Lyly, John Milton, Daniel Defoe. Reprezentant N mecka byl nap íklad Hans J. Grimmelshausen a za Tpan lsko Mateo Alemán, Francisco de Quevedo y Villegas nebo Miguel de Cervantes. Není vylou ené, že se Brusoni mohl za svého života setkat s dal-ími významnými Italy tehdejší doby, nap íklad s Galileem Galileiem.

2. Girolamo Brusoni

Kdo to vlastn byl Girolamo Brusoni? Je to z ejm jedna z nejt ích otázek, protože zmínky o tomto barokním autorovi se nehledají snadno. P í hledání sekundární literatury jsem narazila na problém tém naprosté absence jakékoliv literatury pojednávající o tomto autorovi v eských knihovnách.

Jediný eský zdroj¹⁶ uvádí, že se narodil kolem roku 1614 v Badiá Vangadizza. Poté co jeho román *La fuggitiva*¹⁷ (1639) m l úspě ch, opustil kartuziánský klá-ter a vstoupil do

¹³ C. JANNACO, M. CAPUCCI, *Il Seicento*, s. 623.

¹⁴ E. MUIR, *The culture wars*, s. 71.

¹⁵ šSeveral members of the Venetian Accademia degli Incogniti led notoriously amoral lives, and their published work followed suit. [...] the *Novelle amoroze* [...] veer on occasion toward the pornographic. P eklad autora L. D. Michael HUNTER, David WOOTTON, *Atheism from the Reformation to the Enlightenment*, New York 1992.

¹⁶ Ji í PELÁN, *Slovník italských spisovatel* , Praha 2004, s. 206.

nátkách. Roku 1642 byl církví p inucen vrátit se, ale v zn n v Benátkách. Roku 1651 byl zpro-t n ádových slib a poté se pln v noval literární innosti. Vydal román *L'amante maltrattato* (1654)¹⁸, sbírku *Novelle amoroze* (1655), historickou kompilaci *Storia delle guerre d'Italia dal 1635 al 1655* (1656), *La Filismena* (1657), *L'Orestilla* (1665), *Dalla historia d'Italia* (1671) a trilogii¹⁹ *La gondola a tre remi* (1657), *Il carrozzino alla moda* (1658) a *La peota smarrita* (1662).

Ne v-echna jeho díla se dochovala. Albertazzi tvrdí, že se jedná asi o dvacítku nevydaných knih. Mezi ztracené i nedochované romány potom adí *La Ginevra*, *L'istoria Macedonica*, *Il Principe Deredato*, *La giustizia oltraggiata*.²⁰

P i srovnání informací r zných autor zji- uji, že jsou natolik rozdílné, že se nedá s jistotou potvrdit ani jedna z nich. Dá se íci, že co autor pojednávající o jeho flivot , to jiný názor. Mým cílem ale není nalezení pravdy, protože v tomto p ípad je to spí- nemofné, ale nabídnout tená i souhrn mých poznatk a objev a je jifl na n m, na stranu které pravdy se p ídá.

Dozvídám se, že Girolamo byl synem Francesca Brusoniho.²¹ Místo a datum narození Girolama není jasné. N kdo se kloní k názoru, že se narodil v Legnagu,²² jiní za toto místo považují Badia Vangadizza.²³ N kdo uvádí jako datum jeho narození rok 1610,²⁴ jiní rok 1614.²⁵

Vzd lával se ve Ferrare, kde studoval filosofii a právo. Z kartuziánského klá-tera, kam vstoupil, m l utéci nejmén t ikrát. Za tento in byl v zn n. Po osvobození flil dlouho

¹⁷ Tento román zá il po ty icet let a byl nejmén -estkrát op tovn vydán. C.JANNACO, M. CAPUCCI, *Il Seicento*, s. 655.

¹⁸ Dílo se ztratilo roku 1645, znovu vytvo eno a vyti-t no bylo roku 1654. Tento román je ukázkou dosud mladické a nedokonalé práce tohoto autora. Adolfo ALBERTAZZI, *Romanzieri e romanzi del cinquecento e del seicento*, Bologna 1891, s. 284-6.

¹⁹ Urbano Glisomiro, tedy hlavní postava tohoto díla je anagramem Girolama Brusoniho. Maria di GIOVANNA, *La trilogia mondana di Girolamo Brusoni*, Palumbo 1996, s. 17.

²⁰ A. ALBERTAZZI, *Romanzieri*, s. 284.

²¹ Francesco Brusoni se narodil na území Verony. Pocházel z váfieného rodu p vodem ze Sieny. Psal latinskou poezii. íkalo se mu Poeta Laureatus et Comes Palatinus. Mezi jeho básn pat í: Prognosticon, De Origine Urbis Rodiginae totiusque Peninsulae, Liber I., Štarvisii, 4to. Také se mu p isuzuje Dialogus, qui inscribitur Diphilus. P eklad autora L. D. Hugh James ROSE, *A New General Biographical Dictionary, Projected and partly arranged by the late Rev. Hugh James Rose, B. D., Principal of King's College, London. In Twelve Volumes*, zde V., London 1848, s. 161.

²² Tamtéfl, s. 162.

²³ Ezio RAIMONDI, *Trattatisti e narratori del Seicento*, Milano ó Napoli 1960, s. 833.

²⁴ Benedetto CROCE, *Nuovi saggi sulla letteratura italiana del Seicento*, 1931, s. 174.

²⁵ Vittore BRANCA, *Dizionario critico della letteratura italiana*, Torino 1994², s. 429.

po átele a vstoupil do Accademia degli Incogniti pod
v ení míru mezi –pan lským králem a vévodou z Parmy
v roce 1644. Datum jeho smrti není známo, ale p edpokládá se afl po roce 1679. Kniha
Il carrozzino alla Moda m la být dána na seznam zakázaných knih. Jeho díla m l
zkatalogizovat Mazzuchelli a m lo jich být 55 vyti–t no.²⁶

V Brusoniho medailonu v antologii *Trattatisti e narratori del seicento* se íká, že z ejm
kv li ne– astné lásce opustil rodinu a Ferraru a odjel do Toskány. Po smrti otce a bratr
zd díl zna ný rodinný majetek, o který ale vinou jistého p íbuzného p í-el. P est hoval
se do Padovy a pozd ji do Benátek. Poda ilo se mu proniknout do tamn j–í vysoké
spole nosti a získat si p átelství G. F. Loredana, senátora a lena Collegio dei Dieci.
P ítelem mu byl také Ferrante Pallavicino, o n mfl pozd ji napsal dílo *Vita di Ferrante
Pallavicino*. V roce 1639 vydal úsp –ný román *La Fuggitiva*, po n mfl následovala dal–í
díla napsaná je–t za pobytu v Toskán . *Lo scherzo di fortuna*, *L’Ambizione calpestate*,
I ragguagli di Parnaso. Pat il do Accademia degli Incogniti, kde vystupoval pod
jménem Addormentato. Mezi léty 1642 a 1643 opustil Benátky a odebral se do
kartuziánského klá–tera v Padov . Kv li svým proh e–k m skon il ve v zení spole n
s Pallavicinim. Ten ov–em nem l takové –t stí a byl s at v Avignonu.²⁷ Brusoni se po
–esti m sících v zení dostal na svobodu a své záflitky sepsal v knize *Il camerotto*.
K flivotu v klá–te e se ov–em vrátil, protože v prosinci roku 1646 se nachází pod
jménem otec Cherubino v klá–te e del Bosco di Montello, kde z ejm z stal afl do roku
1651. Krom *Le glorie degli Incogniti* nenapsal v této dob nic. Tentokráte opustil
klá–ter po dohod . Vrátil se k sv tskému flivotu a pokrač oval v psaní svých d l. Také
p ekládal z francouz–tiny a –pan l–tiny. Impulsem k hledání váflen j–í a stálej–í práce se
ukázal okamflík, kdy zaloffil rodinu, ale s matkou svých d tí se neoffenil. Proto se stal
politickým dopisovatelem a také se u n j v této dob objevuje chu stát se
historiografem²⁸. Po ú asti v jednáních o parmském vévodství se dal sly–et, že by se rád
stal oficiálním historiografem v Turín . Jeho p ání bylo vysly–eno, a tak s rodinou
opustil Benátky. Situace tam ale nebyla taková, jak p edpokládal, a tak roku 1686 fládal

²⁶ H. ROSE, *A New General Biographical Dictionary*, s. 162.

²⁷ Psal kritiky na jezuitu i katolíky, a proto byl vylákán do Avignonu, kde v il, že bude jmenován
historiografem kardinála Richelieua, ale byl popraven jako kací . Ji í PELÁN, *Slovník*, s. 536.

²⁸ Na tomto míst bych zd raznila, že sám Brusoni podotýká, že vzdálenost a nedostatek informací dává
novinám š [novellisti]õ zna nou svobodu. Brendan Maurice DOOLEY, *The social history*, s. 76.

da p i-la odpov a zda se nakonec vrátil, se neví,
n m dokumenty ml í.²⁹

Jannaco shrnuje Brusoniho flivot jako typický p íklad rozporu mezi smutnými asy a touhou po klidu ve vlastním domov . Roku 1630 byl mezi kartuziány ve Ferrae, kde z stal asi sedm afl osm let a zdá se, fle si tu lízal rány po ne- astné lásce. Okolo roku 1642 byl mnichem v Padov , ale utekl 1644. Roku 1645 nebo 1646 se nachází pod jménem Cherubino v Certosa del Bosco di Montello z ejm afl do roku 1652.

V Accademia m l vystupovat pod jménem Aggirato. V roce 1644 po -estim sí ním v zn ní vstupuje do politiky. Byl pov en v pokračování jistých jednání mezi vévodou z Parmy a -pan lským velvyslancem v Benátkách, a mofná se ufl za al cvi it v povolání politického zpravodaje. Psal divadelní hry, p ekládal, byl zpravodaj, psal oficiáln í potají. Psal knihy v-ech flánr .³⁰

Osob, které ovliv ovaly Brusoniho, bylo více. Nap íklad na n j velmi zap sobil Loredano. Stojí za zmínku, fle práv Loredano vydal své milostné novely (*Novelle amorose*, Venezia 1643) a o osm let pozd ji vydal Brusoni své *Curiosissime novelle amorose* (Venezia 1655).³¹

N kolik zdroj zmi uje v souvislosti s Brusonim jméno Aprosia di Ventimiglia a Arcangelu Tarabottiovou. Brusoni se s nimi spolu s G. F. Loredanem a dal-ími ú astnil ostré polemiky, kterou vyvolal Francesco Buoninsegni a stal se tak jejím bezd ným zakladatelem. Buoninsegni totifl napsal rozpravu proti p epychu dam (*Del lusso donnesco*, Venezia 1638), která se dostala do rukou Angelice Tarabottiové a ta na ni napsala svou Antisatiru (*Antisatira*, Venezia 1644).³²

Nacházím také zmínku, fle: šV dob svého v zn ní obdrfl od p ítele kopii satiry nazvanou La Maschera scoperta, kterou napsal otec Aprosio di Ventimiglia proti sest e Tarabottiové, kterou ale miloval. Brusoni byl v této dob ve velkých nesnázích, a tak se rozhodl dílo opsat a prodat jí ho. Tím si v-ak znep átelil otce Aprosia natolik, fle se stal jeho nep ítelem a opovrhoval jím tak, jak ho d íve ochra oval.õ [...] Aprosio se

²⁹ E. RAIMONDI, *Trattatisti*, s. 833.

³⁰ C. JANNACO, M. CAPUCCI, *Il Seicento*, s. 675.

³¹ Tamtéfl, s. 625.

³² Tamtéfl, s. 515.

zkovém díle itající dv st stran nazvané *Il Rovescio di*

Nebyl ale jediný, s kým m l n jaký konflikt, například: šCarlo Magri napsal proti Brusoniho dílu, kde mluvil nevybírav o Maltském království, práci nazvanou *Il Valor Maltese difeso contro le Calunnie di Girolamo Brusoni*, Roma, 1667.³⁴

Tak jak se auto i nedokázali shodnout na dob a míst jeho narození, stejn tak nejsou jednotní ani ve vý tu jeho d l.

Jako dal-í zdroj jeho d l m fle poslouflet seznam jeho dosud vydaných knih, který se nachází v knize, kterou studuji. Následuje po úvodu Stefana Curtiho, strana je neo íslovaná, nadpis zní: *Opere del signor cav. Brusoni. Fin'ora Stampate.*

Tato díla jsou: *La Fuggitiua*³⁵. *Lo Scherzo di Fortuna. L'Ambizione Calpestata. Gli Aborti dell'Occasione. Il Camerotto*³⁶. *L'Orestilla*³⁷. *Le Lettere Amoroze. I Complimenti Amorosì. Le Nouvelle. Gli Elogi degli Accademici Incogniti. La Fenice. La Vita di Ferrante Pallauicino. I Trascorsi Accademici. La Gondola a tre Remi. Il Carrozzino alla Moda. La Peota smarrita*³⁸. *La Felismena. I Sogni di Parnaso, Nuoua scelta di sentenze, Motti, e Burle d'Huomini Illustri. Selua di Varia lezione Aggiunta a quella dei Messia. Varia Osseruazioni sopra le Relazioni Uniuersali di Giouanni Botero.*

N která díla zmi ovaná v této knize se ale neobjevují ve vý tech jeho bibliografie. A jsou to: *L'Elucidario Poetico Riformato, e Accresciuto. Le Poesie. I Drami cioé ó L'Antigenide. L'Ardemia. Il San Giouanni.*³⁹ Je tedy t eba se zeptat, pro se o t chto dílech neví.⁴⁰

³³ H. ROSE, *A New General Biographical Dictionary*, s. 162.

³⁴ Tamtéž, s. 162.

³⁵ Román ve ty ech knihách, kde se vypráví o historických osobnostech. Hlavní hrdinka je Pellegrina Buonaventuri, která si vzala bolognského -lechtice Ulisse Bentivoglio de Monzoli. Je to dcera proslulé krásky Bianky Capellové, toskánské velkovévodkyn . H. ROSE, *A New General Biographical Dictionary*, s. 161.

³⁶ Sbírky prózy a ver- fletovné povahy, které napsal v dob v zn ní. Tamtéž, s. 161.

³⁷ www.repubblicaletteraria.it/exlibris_autori_critica.htm, 17. 2. 2011.

³⁸ Jednotlivé svazky skládají tzv. Trilogia di Glisomiro, obraz tehdej-í doby pozorovaný okem bedlivého pozorovatele. E. RAIMONDI, *Trattatisti*, s. 834.

³⁹ Antologie *Il Seicento* zná dílo *L'Ardemia* a navíc zmi uje i poezie *Trascorsi accademici* a *La nuova scelta di sentenze*. C. JANNACO, *Il Seicento*, s. 675.

⁴⁰ Z dostupných materiál , které jsem studovala, jsem nena-la zdroj, který by m p ivedl na odpov na mou otázku.

on uvádí jí navíc díla⁴¹: *Le Novelle amorose*⁴², Venezia
raù, Venezia 1656; *Istorie Universali d'Europa*, Venezia
1657; *Concetti politici e morali*, Cesena 1661.

Vzhledem k roku vydání knihy, kterou studuji, nemohla být následující díla ve vý tu
dosud vydaných knih obsažena. *Le Campagne dell'Ungheria degli anni 1663 e 1664*,
Cesena 1665; *Nuova Terza Selva, aggiunta alla Selva di Varia Lettione di Pietro*
Messia, Cesena 1670²; *Historia dell'ultima guerra tra Veneziani e Turchi*, Cesena 1673;
Historia d'Italia, poslední vydání Torino 1680.

Nacházím zmínku o tom, že napsal dílo, které v anglické podobě zní *Arnaldo, or, The*
Injur'd Lover. An Excellent new Romance. Written in Italian by the Excellent Pen of
Girolamo Brusoni. Made English by T. S. for T. Dring. 1660. Nelze vyloučit, že toto
dílo skutečně napsal, ovšem toto je jediný zdroj, který se o něm jakkoli zmíní.⁴³

Dále š Brusoni napsal čtyři novely, jedna z nich, *Le turbolenze delle Vestali*, je zasazena
do antického děje, pojednává o nešťastných životech a láskách Vestálských panen, jež
se vechny aťpřípodobají [životům] tehdejších benátských jeptíek. Roku 1658 bylo
toto dílo vydáno pod názvem *Gli amori tragici* a dáno na index. [...] ⁴⁴ V předmluvě
Brusoni dodává, že ho napsal ve šťastných letech svého dospívání. Tento
rukopis mu byl ukraden a rozšířen na dvory a do mnoha měst. Mimo jiné v tomto díle
zmíní podvody, vraždy, dá se zde zhlédnout také popis zpuštění jeptíek.
Samozřejmě, že v sedmáctém století psaní takovými způsobem nebylo dovolené.
Kvůli jeho nevybíravým slovům o jeptíkách, byl slyšet hlasitý protest Tarabottiové.
Toto dílo se stalo jako šklíčový román, to proto, že se v něm dala objevit historie
klátera Sant'Arcangelo a Baiano.⁴⁵

⁴¹ Bibliografie obsažená v: V. BRANCA, *Dizionario*, s. 430.

⁴² Ši badi a non confondere questo romanzo con la novella *Gli amori tragici* dallo stesso Brusoni, inserita
tra le *Novelle amorose dei signori Accademici Incogniti* (Venezia, 1641), parte 1, nov. 19. Š Pozor,
nezaměňovat tento román s novelou *Gli amori tragici* stále od Brusoniho, která je zařazena mezi
Milostné novely pánů Accademici Incogniti. Příklad autora L. D. B. CROCE, *Nuovi saggi*, s. 174. První
novela této sbírky se jmenuje právě *Gli amori tragici*.

⁴³ James Kennedy ESDAILE, *A List of English Tales and Prose Romances Printed Before 1740*, Charleston
2009, s. 171.

⁴⁴ A. TARABOTTI, L. PANIZZA, *Paternal tyranny*, s. 13.

⁴⁵ B. CROCE, *Nuovi saggi*, s. 174 a 178.

ání s Brusonim, je celosv tov známý autor. fil v letech 1313 ó 1375. Byl to italský raný humanista a také básník a prozaik. Sv tov proslulý je p edev-ím díky své sbírce sta novel Dekameron⁴⁶.

Slovník italských spisovatel⁴⁷ o n m íká, fe byl nemanfelského p vodou, p esto mu otec poskytl vzd lání ve Florencii, pozd ji na neapolské univerzit . Da ilo se mu ve dvorském flivot . Byl nap íklad pov en oznámit Petrarcovi zprávu o navrácení jeho majetku. Byl vyzván ke spálení Dekameronu, nakonec ale neuposlechl.

ást Dekameronu m l jifl v 15. století na na-em území p elofit Hynek z Pod brad. Vybrané novely zfilmoval nap íklad Pier Paolo Pasolini.⁴⁸

4. Rozbor d l

4.1 Dekameron

Je to sbírka sta novel sjednocená rámcem vypráv ní o sedmi mladých paních a t ech mladících prchajících p ed morem z Florencie na venkov. Po deset ve er si vypráví p íb hy na r zné nám ty. V t-ina t chto p íb h nejsou p vodní, své ko eny mají v antické a st edov ké tradici. Dílo sd luje, fe nad flivotními peripetemií lov k vít zí svým rozumem.

šDekameron byl napsán na rozhraní dvou kulturních a spole enských epoch, st edov ku a renesance. Doznívající st edov k se zde projevuje nap íklad vyuffitím symboliky ísla deset ó samotný název díla vznikl spojením eckých slov déka (deset) a hémerá (den) ó *Dekameron*, tedy deset dní. íslo deset také odkazuje k desateru p íkázání ó dekalogu. Ve ejné poru-ování desatera je jeden z mnoha znak , skrze které se v *Dekameronu* o slovo hlásí nastupující renesance, a zárove d kazem Boccacciova nezájmu o e-ení morálních problém . I kdyfl se v díle o církvi mluví, chybí zde prvky typické pro st edov kou literaturu ó zobrazení boflskosti, nadp irozena.õ⁴⁹

⁴⁶ Vznikal v letech 1349 ó 1351.

⁴⁷ J. PELÁN, *Slovník*, s. 182 - 186.

⁴⁸ Vladimír PROKOP, *D jiny literatury od starov ku do po átku 19. století*, Karlovy Vary 2006, s. 42.

⁴⁹ <http://www.iliteratura.cz/clanek.asp?polozkaID=19733> 15. 3. 2010.

eni a íkají, fle poru-il a zkazil italského ducha. On sám
i sv domí a skon il jako klerik, zavrhuje svou knihu.
šKdyby byly v ci, jimfl se Boccaccio posmívá, platily je-t za úctyhodné, byl by se jim
on snad mohl vysmívát, sou asníci v-ak by nad tím poci ovali rozho ení. Nastal v-ak
opak. Kniha se zdála odpovídat n emu, co se jifl dlouhou dobu dobývalo ven z du-í,
zdála se íkat nahlas, co si v-ichni íkali u sebe samých, byla p ijata s nejv t-ím
potleskem a dosáhla takového úsp chu [...].⁵⁰

T flko by se tu dalo narazit na zidealizované postavy a charaktery, lov k i v ci jsou
zobrazeny takové, jaké doopravdy jsou, š[...]spole nost ve své p esné podob ,
zachycena flivá je-t za tepla, je p enesena do šDekameronu [...].⁵¹
šJednotlivé postavy Dekameronu zt les ují r zné projevy lidské inteligence, od
u-lechtilé moudrosti afl po vychytralost vyuffivanou ke klamání hlupák . [...] hrdinové
ufl nejsou abstraktní, nýbrfl individuáln vykreslené postavy.⁵²

šJazyk se v *Dekameronu* pln p izp sobuje pot eb tématu a slouffí i k charakterizaci
postav, které n kdy hovo í dokonce dialektem. V *Dekameronu* jsou pouffity r zné
stylistické roviny, v závislosti na tom, do jakého prost edí je p íb h zasazen.
Boccacciova schopnost p edstavit hrdiny svých novel v konkrétní psychologické a
sociální dimenzi jej velmi odli-uje od p edchozí tradice vypráv ní. [...] Boccaccio
p inesl svým *Dekameronem* do literatury inovace s dalekosáhlým významem. as
vypráv ní se shoduje s reálným asem.⁵³

Téma se zde neobjevuje jedno jediné, ale v nejv t-í mí e je tu zastoupeno téma lásky
nahlífeno z r zných úhl , stejn je tomu i u Brusoniho.

Pokládám si otázku, zda Boccacciova osmá novela ze tvrtého dne, inspirovala
Girolama Brusoniho k sepsání podobné novely. Ptám se tak proto, fle zde nacházím
mnoho společ ných prvk .

⁵⁰ Francesco DE SANCTIS, *D jiny italské literatury*, Praha 1959, s. 178.

⁵¹ Tamtéfl, s. 206.

⁵² <http://www.iliteratura.cz/clanek.asp?polozkaID=19733> 15. 3. 2010.

⁵³ Tamtéfl, 15. 3. 2010.

Boccaccio vypráví příběh z Neapole o Girolamovi a Salvestře, kteří se milují. Girolamova matka ho od milované dívky posílá do Francie za obchodem. Dívka se mezitím provdá, ale Girolamo ji stále miluje. I když ví, že se Salvestra za jeho nepřítomnosti provdala, nepovažuje to za nějakou překážku. Salvestra dává, že ho nezná, velmi dobře si ho ale pamatuje. To, že se Girolamo vrátil, ji netrápí a dál flíje svým životem. To potvrzuje vta: „[...] večer, když se s manželem odešla bavit k sousedům [...]“⁵⁴ Její odmítnutí ho zraňuje, a proto je rozhodnutý s ní mluvit i za cenu vlastní smrti. Nebojí se vniknout do domu manželky a tam trpělivě čeká, až se vrátí. Salvestra svého manžela nemiluje, říká jen, že on miluje ji. Dovoluje Girolamovi ulehnout po svém boku⁵⁵ jako odměnu za jeho lásku. Prosí ji o to, aby ho znovu milovala, ona je ale neoblomná. Tím ztrácí všechnu naději, je rozhodnutý raději zemřít, zatajuje dech a umírá, o spatuje to jako jediné východisko. Ve chvíli, kdy ho Salvestra vidí v kostele mrtvého, vzpomíná si na svou lásku k němu a umírá. Pochování jsou společně v jednom hrobě.

4.2 **Novelle amorose**

Uspořádáním se Brusoniho sbírka *Novelle amorose* podobá jen mírně. Celé toto dílo je členěné do čtyř knih, kdy každá z nich obsahuje šest novel spolu s předanými novelami *Nuova Aggiunta*, které obsahují další dvě novely. Existuje více vydání tohoto díla. Málokterý autor ovšem zmiňuje vydání z roku 1663. Jedním z nich je kniha *Delle Novelle Italiane in Prosa Bibliografia*⁵⁶, která hovoří právě o tomto vydání. Rokem prvního vydání je 1655 a vydání z roku 1663 je nové vydání, které je tu komentováno. O tomto díle autor například říká, jak je rozděleno do čtyř knih. O Brusonim mluví pozitivně, ale zároveň nechce zamlčet názor, který vyjel v článku časopisu *Biblioteca Italiana*⁵⁷. Ten se o něm zmiňuje jako o zdiskreditovaném autorovi, jehož díla by měla být držena v uzavřené místnosti.

⁵⁴ „[...] una sera, che a vegghiare erano ella, e 'l marito andati con lor vicini [...]“ Giovanni BOCCACCIO, *il Decameron*, tomo II, Londra 1768, s. 107. Překlad autora L.D.

⁵⁵ To je v kontrastu s Brusonim, který se uchyluje pouze k duševním polibkům.

⁵⁶ Bartolommeo GAMBÀ, *Delle Novelle Italiane in Prosa Bibliografia*, Firenze 1835, s. 174.

⁵⁷ Op. cit. s. 174. „... non saprei dispensarmi dal notare anche le Opere seguenti, le quali all'Autore confermano un seggio tra romanzieri e novellatori del suo tempo (*). (*) Non voglio dissimulare la

Brusoniho první novela nazvaná *Gli amori tragici*⁵⁸ vypráví o Anselmovi a Lauret , kte í jífl od d tství k sob chovají milostné city. Anselmova rodina ho posílá do nové –koly k nejlep–ím u itel m, aby prohluboval své nadání. Pozd ji se doslechne, fle Laureta má odjet do Salerno a tam se pozd ji i vdát. Chce sly–et, zda ho stále miluje, ale nedává jí fládnou mořnost, Laureta musí zvolit bu lásku nebo smrt. Laureta ho uji– uje o své lásce a nabízí mu s atek pouhou vým nou prstenu. Je nad–ený, ihned souhlasí a vým nou prstenu se pouze mezi sebou oddají.

Poté co je Laureta u tety v Salernu, za ne ji nav–t vovat tetin synovec Ascanio, aby ji rozveselil. Zamiluje se do ní, a protofle nedokáfle najít zp sob, jak zkrotit svoji lásku k Lauret , sv í se tet s prosbou o pomoc. Ta za ne s otcem Laurety domlouvá svatbu. Dozvídá se to Anselmo a vypravuje se za svou láskou. Dohodnou se, fle spolu prchnou, pokud by m lo dojít ke svatb . Laureta se sv í o svém milém Ascaniovi, kdyfl se to dovídá Lauretin otec, považuje to za d tský flert, ufl jen kv li nenávisti mezi jejich rody. Rad ji ji posílá do klá–tera na dva roky. Rodí e Laurety dohodnou svatbu, anifl by o tom ona n co tu–ila. Jako záminku pro oslavu pouflíjí ples s maskami v dom jedného mocného knířlete, kam p ichází Laureta spolu s dal–ími dámami. Cestou se ale p ipletou mezi dva znesvá ené barony. Smrtnou ranou padne Ascanio, který jde v masce za nimi v o ekávání své nastávající. Kdyfl dámy vidí, fle Ascanio zem el, dají se vystra–en na út k, p i kterém vrazí do Laurety a ta padne na sloup. Na p l mrtvá volá na mladíka, který kdyfl vid l tuto scénu, schoval se za sloup. Jde jí na pomoc a odvádí ji do domu jedné řeny, kdyfl si v–imne, fle je to Laureta. Po dlouhém odlou ení si op t padnou do náru e. Jejich du–e si p i tomto shledání nachází cestu, jak uniknout svému osudu a po nich z stávají jen mrtvá t la.

disapprovazione pronunziata in un Articolo della Bibl. Ital. (Milano, Dicimbre, 1833 p. 304) al mio divisamento di dar posto al Brusoni fra i Novellatori. Ecco le sue parole. «Difficile sarebbe il far passare tra i Novellieri lo screditato Girolamo Brusoni, e massime riguardo a' suoi libri intitolati *La Gondola a tre remi*, e *Il Carrozzino alla moda*, che il Bibliografo ha notato essere tra i proibiti, e che poteva al tempo stesso avvertire essere i più scipiti ed i più sguaiati libri del mondo. Uno scoglio necessariamente s'incontra allorché si registrano *Novelle italiane in prosa*, perchè da un lato trovarsi le istorie vere, dall'altro i romanzi, come potrebbero più presto nominarsi quelli del Brusoni; e le *Novelle* debono con molta cura tenersi in una classe separata, il che talvota riescir dee sommanente difficile.»

⁵⁸ V díle *Le curiosissime novelle amorose* je tato novela za azena jako první.

occaccio své příběhy spojil rámcem vyprávění o skupině

młodzieńców a dívek vydávající se z Florencie na venkov, aby tak unikli moru. Brusoni naopak své příběhy nepropojuje.

Brusoniho sbírka *Le curiosissime novelle amoresse*⁵⁹ naprosto jasně sděluje, co od ní očekávat. Každá novela má svůj název, který ukazuje na její děj. Boccacciovy novely kromě úvodu dne a úvodu příběhu vyprávěného ten den, nemají jiné pojmenování.

Hlavním tématem v obou novelách je bezesporu láska, které nikdo brání.

Brusoni si tu pohrává i s motivem minulých životů, když říká: „Jakmile si tyto děti vymyslely nevinné pohledy, zastali na sebe upřeně hledět, téměř jakoby se jejich prostěduše uflrozpoznaly odjinud, a tudíž chtěly získat zpátky proflité v domě.“⁶⁰

V obou dílech nacházím motiv osudu, hlavní hrdinové se znají z předchozích životů.

U Brusoniho hlavní hrdinové raději obtovali dětské radovánky tomu, aby mohli být spolu. Vidím v tom motiv předčasné vyspělosti a uvědomění si krátkosti života. Dá se z toho vyčíst, že jejich život nebude mít dlouhého trvání.

Objevuje se tu motiv spojení, opakování. Jsou narozeni ve stejný den, mají podobné rodiny, jejich domy se nacházejí blízko u sebe, navštěvují stejnou školu. Opakování je cítit v obou dílech a je velmi podstatné. Objevuje se tu motiv tetě osoby ve vztahu. Motiv odloučení a spojení se smrtí. Smrt je tu chápána jako symbol něho pevného, stálého a spojujícího.

Zvláštností obou novel jsou postavy. Jejich struktura si je vzájemně nesmírně podobná. Jedná se v obou případech o milostný trojúhelník s postavami rodičů, kteří nepřejí lásce. Brusoniho postavám chybí vykreslení, jsou zahaleny rouškou tajemství a zároveň jsou značně nerozbité.

Jednou z hlavních postav Boccacciovy novely je Girolamo. Je to hrdina správných mravů, ochoten dostát svým slibům. Vímám si u této postavy potlačovaného vzdoru k matce, avšak je stejně umíněný jako ona. Upřímně miluje Salvestru, dceru krejčího,

⁵⁹ Nejzajímavější milostné novely. Překlad autora L. D.

⁶⁰ „Appena incontratisi i fanciulletti con gli sguardi innocenti, immobilirono in riguardarsi, quasi che quell'Anime semplicitte si fossero altrove riconosciute, e allora con reciprochi trapassi volessero ripigliare le conoscenze passate.“ Překlad autora L.D. G. BRUSONI, *Novelle*, s. 2.

n. Je poslu-ná, soucitná, nedo kavá, opatrná i vychytralá, Girolamovi. Charakter Girolama je jifl hotový, za to postava Salvestry se vyvíjí pod tlakem v-ech událostí.

Mezi hlavní Brusoniho postavy pat í Anselmo. Je odvážný, trp livý, má respekt a úctu k rodi m. Podobá se Girolamovi. Miluje Lauretu, která je poslu-ná, p ekrásná, umí se ovládat, se svou láskou se skrývá, není to jen pasivní osoba, protofle také umí vzít iniciativu do svých rukou.

Postavy rodi Salestry se v Boccacciov novele neobjevují. Na míst vedlej-ích postav ale vystupují postavy poru ník , léka , postava souseda a d v ivého manfela.

Postava matky nep eje lásce, je panova ná, ale i mate ská, bojí se o syna, je povrchní a vzteklá. Citov syna vydírá, je to pletichá ka. Z ejm se bojí i o majetek, proto by rad ji volila nev stu z bohaté rodiny. Otec Girolama zem el krátce po jeho narození. Tedy mu chyb í tento vzor. Tuto postavu Boccaccio více nerozvádí. Mluví o n m pouze v superlativech, to stejné provádí s postavami rodi í Brusoni.

Manfel Salvestry je bezejmenný. Na jednu stranu je -lechetný k manfelce, ale je také zbab lý a bojácny. Je to intrikán a typ lov ka, který neumí ve ejn elit problém m.

U Brusoniho se objevuje vedlej-í postava bratra Livia, dále postava guvernanky, teta Costanza, otec Ascania a sloufíci.

Ascanio je milující, trp livý, jde si za svým, ale je i intrikán. Miluje Lauretu, i kdyfl se mu ona sv uje, fle se s Girolamem sami oddali, ale Ascaniovi to nevadí.

Otec Laurety je panova ný, nenávidí otce Anselma, je to pletichá a nep eje lásce.

Tento p íb h zasadil Boccaccio do prost edí Florencie. Vyprav kou v tomto p ípad je Neifile, ale vzáp tí dodává, fle tento p íb h vypravují sta í pam tníci. V roli vyprav e je tu tedy p edstavena první osoba ísla mnofného: šNapl uje nás obdivem, kdyfl pomyslíme, jak t flko lze vystopovat sílu lásky.⁶¹

Brusoniho p íb h se odehrává mezi Neapolí a Salernem. Své vypráv ní zasazuje do prost edí klá-tera, zahrady rodi , do domu tety Laurety a do centra m sta v Neapoli.

⁶¹ Giovanni BOCCACCIO, *Dekameron*, Brno 2007, s. 303.

obsahuje jistý mravní soud. V této novele odsuzuje ty, flostatní. Cofl je i zároveň smysl obou novel.

Zajímavý je moment, kdy tyto novely koní. Poslední slovo Boccaccia je smrt, kdežto Brusoni zvolil jako poslední slovo láska.

V několika novelách jsem si všimla společného jevu, kdy oba autoři představí postavu a zdá se, že se jedná o postavu ústřední. Podle mého názoru oba dva autoři tená se navnadí, ukáží mu hned z kraje tuto postavu těmi slovy: š tená i, soustře se, tady ti představuji hlavního hrdinu, o něm je celý příběh. Vzápí ale tená zjišťuje, že tato postava není ústředním hrdinou a není pro vyprávění tím nejdelším. Například v Boccacciových novele se píše: š[...] napadlo mne povědět vám příběh o paní, [...].⁶² Ve skutečnosti se zde mluví o postavě vedlejší.

Konec obou příběhů vyúsťuje pro hlavní hrdiny tragicky. Boccacciovi hrdinové umírají postupně z bolesti, z trápení, že nemohou být spolu. Postavy v druhé novele umírají souasně při polibku, aby konečně mohli být spolu bez toho, že by jim někdo dlal t fklosti. Boccaccio touto smrtí trestá matku. Zároveň trpí i manžel Salvestry, který zůstává naživu.

Boccaccio měl v této odvahu při psaní choulostivých scén. Brusoni se uchýlil jen k: š[...] spirituálním polibkem uzavřeli jejich milostný pakt.⁶³ Z jeho slov je cítit, že se opírá o duchovní rozměr.

Oba autoři poufívají písmou, avšak u Brusoniho se objevuje písmá, která je často od ostatního textu těžko identifikovatelná: š[...] le prese a parlare con questi sensi. Laureta mia dolce. S'è sparsa la fama, che i tuoi Genitori ti vogliono mandare a Salerno [...].⁶⁴

⁶² G. BOCCACCIO, *Dekameron*, s. 303.

⁶³ š[...] stabilirono con uno spiritoso bacio il loro patto amoroso. G. BRUSONI, *Le curiosissime novelle*, s. 5. Příklad autora L. D.

⁶⁴ Pro názornou ukázkou jsem uvedla písmennou podobu textu. Zde je jeho příklad: š[...] v tomto smyslu jí ekl. Moje sladká Laureto. Rozíla se fámá, že t rodí a chtějí poslat do Salerno [...]. Op. cit., s. 4. Příklad autora L.D.

ých figur. Své tvrzení dokládám na těchto dvou
ze zamilovaného srdce lásku, kterou tam snad v-típily
hvězdy, [...]»⁶⁵
Zkrátka, v okamžiku, kdy se na sebe podívali, vstoupila do jejich srdcí láska, [...]»⁶⁶
A kolik to Brusoni nedělá, tady vyjadřuje svůj názor a to k filozofii. Nacházím tu
jeho komentář, kdy říká, že š[filozofie] v-třpuje lásku do velkých duší.⁶⁷
Oba dva autoři užívají vzletného jazyka. Například se jejich hrdinové oslovují šDu-
moje» anebo šLaureta mia dolce».
tená si může povšimnout používání číslovek, například sedm, pět, deset, třináct a
dvacet.

4. 2. 2 **Boccacci v první části z pátého dne**

4. 2. 2. 1 **Shrnutí příběhu**

Na Kypru žije hloupý Kimon, který se díky lásce k Ifigenii promění. Když ale nemůže
svou milovanou získat po dobrém, unese ji. Kvůli bouři skončí v postavi na Rhodu
spolu s těmi, jimž Ifigenii unesl a ona se tak dostává do rukou svého budoucího
manžela. Lysimachos dostává svolení zatknout ho, a tak je Kimon vržen do fláky spolu
se šlechtici, kteří mu pomáhali. Pasimundas, budoucí choť Ifigenie, usiluje o jejich
nejvyšší potrestání, ale protože jí bití darovali námořníkům flivot, trestem je jim
doflivotí. Pasimundas z obav, co by se jim mohlo stát, snaží se co nejvíce urychlit
svatbu. Mezitím se jeho bratr Hormisdas zamilovává do Kassandry, kterou ale velice
miluje Lysimachos. V tom dostává Pasimundas nápad, jak co nejvíce ztenčit výdeje za
svatbu a navrhuje uspořádat obě svatby naráz. Lysimachos je tím ale zdrcen. Přemýšlí,
jak se dostat ke své milované, ale nenapadá ho nic kromě únosu. Díky svému úřadu tuší,
že se mu tento plán může zdařit, ale ví, že právě proto je to neestné. Nenachází lepš-
ho společníka než v znenáhla Kimona a domlouvá se s ním na provedení tohoto únosu.
Chce jí dobýt zpět své fleny i za cenu zavraždit jí i tom každého, kdo se jí postaví na
odpor. To, že zabijí, omlouvají ve jménu Amora. Při únosu manželky k ní, slyší to
Pasimundas a běží tam se zbraní v ruce, Kimon ho však zabíjí. Zabíjí i jeho bratr

⁶⁵ G. BOCCACCIO, *Dekameron*, s. 299.

⁶⁶ šInsomma per la via di queglii sguardi entrò ne i loro teneri cuori amore, [...]» G. BRUSONI, *Le curiosissime novelle*, s. 5. L. D. překlad autora.

⁶⁷ G. BRUSONI, *Le curiosissime novelle*, s. 1 - 2. L. D. překlad autora.

...e, a další muffi. Kimon a Lysimachos mí í na Krétu spolu
...lehrají ob svatby. Rozho ení z tohoto skutku urovnali
vloffiv-í se rodiny a oni se pak – astn vrací na své rodné ostrovy.

4. 2. 2. 2 Rozbor díla

Na této novele zaujme na první pohled ecké prost edí a podle mého názoru lze v obou
p íb zích, které analyzují, najít podobné znaky. Nap íklad se jedná o dva hlavní hrdiny
touflicí po svých flenách. Objevují se tu postavy, bránící jim v jejich dosažení.

Samoz ejm ani v jedné novele nechybí motiv vody a motiv smrti.

Jak ufl jsem zmínila, tato novela se odehrává v ecku, a to na Kypru, Rhodu a Krét .
Krom místa autor uvádí i ro ní období, v tomto p ípad m síc kv ten.

Boccaccio umí bravurn popsat a vykreslit krajinu, prost edí i vzhled postav, to stejné
se ov-em o Brusonim íci dá jen velmi t fko.

Syřlet tohoto p íb hu je o poznání jiný neřl v Brusoniho novele. Za to motivy si jsou
docela podobné. Nap íklad se zde setkávám s motivem vrařky. Brusoni ale své hlavní
hrdiny touto smrtí spí-e trestá za zlo, které m li v plánu napáchat. Boccaccio se
v záv ru své novely snaří o co nej– astn j-í konec, ale tená spí-e soucítí se
zavrařd nými manřeli. Jako další motiv si v-ímám motivu statku, spící Ifigenie, lesa,
bitvy na mo i a svatby. Zajímavé je, ře si Brusoni vybral také ecké prost edí, i kdyřl by
se jeho novela dala vypráv t v prost edí jakéhokoliv p ístavu.

Velký prostor je tu ponechán boh m a –t st n , kterou Boccaccio polid– uje. Dají se
řst tém jako postavy, které mají svou vlastní hlavu. I p esto, ře tu –t st na figuruje
jako pozitivní element, autor jí p isuzuje i znaky lidské a personifikuje ji tak, kdyřl íká:
ř[...] Tř st na, jako by se cht la kát z k ivdy, kterou napáchala [...]õ⁶⁸

Nedá se tvrdit, ře by Boccaccio p ímo napínal své tená e otázkou, co bude dál, ale
přáv v této novele jim jejich ekání zkracuje, kdyřl íká: řTo Kimona nesmírn
zkormoutilo, nebo dostal strach, aby se mu nestalo to, co ho pak stejn potkalo [...].õ⁶⁹

⁶⁸ G. BOCCACCIO, *Dekameron*, s. 327.

⁶⁹ Tamtéřl, s. 326.

astný konec, kdy Pamfilo upozor uje tená e, fle p íb h
tedy t etí osoba ísla jednotného.

Úst edními postavami tohoto p íb hu jsou dva mladíci snaffící se t eba i silou domoci se
dívek, po nichfl touflí.

Jedna z t chto dvou hlavních postav je Galesos, jefl také nosí p ezdívkou Kimon kv li
své hlouposti, cofil znamená dobytek. Práv on prochází nejvýrazn j-ím vývojem. Je to
urostlý mladík, který ale nemá fládné zp soby a vychování. Na p íkaz zoufalého otce se
odebírá na venkov, kde je mu také nejlépe.

Mezi vedlej-í postavy pat í Aristipos. Op t autor nechává tená e v domn ní, fle toto je
úst ední postava celého d je, kdyfl ho s velkou pompou p edstavuje, ale není tomu tak.
Je to otec Kimona, je urozený, nesmírn bohátý, byl by i nej- astn j-í, kdyby jeho syn
nebyl hloupý.

Ifinegie je poslu-ná mladá dívka. Velmi p kná, mající zlaté vlasy. P i prvním setkání
s Kimonem má strach, aby se nedopustil n jaké neuváflenosti a ona aby se kv li tomu
neocitla v hanb . Dokáfle v n m ale probudit ty nejlep-í lidské kvality. V okamfliku, kdy
ji uná-í z lodi budoucího manfla, ona plá e. Nechce ho, a proto p i bou ce proklíná
jeho lásku a touhu ji vlastnit.

Boccaccio svou p ímou e í mistrovsky pono uje tená e do hrdinovy du-e a jeho
my-lení. š[...] ekl si Kimon: šje as, Ifigenie, ukázat ti, jak t miluji.⁷⁰

V otázce p ímé e i vidím mezi ob ma autory nep ekonatelnou propast. Na jedné stran
je Boccaccio se svou p ímou e í, která p íb h posouvá, díky nífl celé vypráv ní
graduje, tená se tak dozvídá o du-evních pohnutkách hrdin . A na druhé stran stojí
Brunoni s p ímou e í, která je v textu velmi t flko identifikovatelná a nenabízí fládné
nové informace, nefl které tená ze samotného textu jífl vy etl.

Smyslem díla je dle mého soudu ukázat, jakou moc má láska. Ov-em zam uje se zde
láska jako ístý a ní ím neposkvrn ný cit s touhou vlastnit to, co nejvíc lov k chce a
pro dosaflení svého ú elu neváhá i vrafdit.

⁷⁰ Tamtéfl, s. 324.

Vznešený princ Cassandro provdává dcery jeho favoritky ó Irene a Priscu. Jejich manfeli se stávají rytí i z Attiky ó Antigono a Seleuco. Neplní ovšem své manfelské povinnosti, a tak dívky tráví čas v domě prince. Mladíci flárlí a vymyslí plán, jak se pomstít. Když je Cassandro pryč, zvou dívky spolu s jejich matkou a sestřenkou na oslavu a při vystupování z lodi se snaží uskutečnit plán, jak dívky přivítat o flivot. Plán jim ale nevyhází a Seleuco umírá, dívky jsou ale zachráněny. Celou scénu sleduje sestřenka Polissena, a aby zachránila sestřenku, bojuje a zabíjí spolu s Flavií, matkou dívek, Antigona. Poté se vrací zpět do domu a litují, že nepotrestaly i další ústníky tohoto spiknutí. Dívky jsou sklíčené z této zrady.

4. 2. 3. 2 Rozbor díla

Jak ufl je Brusoniho zvykem, název novely přímo nastiňuje její děj. Doba, kdy se odehrává tato novela, se nedá s jistotou určit. Děj se odehrává ve věku v Attice. Brusoni tu opouští prostředí Itálie, ovšem z popisu stále dýchá známé prostředí Benátek. Hlavním tématem je zrada. Vedlejším tématem tu je beze sporu flárlivost, která zaslepuje správný úsudek. Objevuje se zde motiv slavnosti a také motiv vraždy.

Postavami to v této novele jen hýří. Ovšem je tu znatelná propast mezi postavami hlavními a periferními. Mezi postavy periferní patří sestra, churavý rytíř, vragová, přibuzné, snoubenci a mladíci. Postavami vedlejšími jsou námořníci a princ Cassandro. Postavy hlavní jsou Irene a Prisca, Antigono a Seleuco, matka a sestřenka Polissena. Ve jménech tu panuje značná nestálost. Na začátku autor představuje Irene, které později říká Teofila a druhé sestřence Prisce má jméno na Doremia. To stejné je vidět i u jména matky, která se na samém začátku jmenuje Damigella a ke konci Flavia. O postavě prince Cassandra se dá vyříst jen to, že byl lechetný a mladíci z něj měli strach. Irene a Prisca jsou mladé dívky, z mého pohledu jsou kolektivní postavou. V novele vystupují téměř jako jedna postava. Manfeli pohrdají, jsou nezkaflené, slušné, z celé události jsou smutné.

ní za své rytí ské kvality. Antigono je bojovn j-í,
avivost, o tom, co se d je v dom prince. Nakonec o

svých p edstavách p esv d í i slab-ího Seleuka, který si tyto p edstavy nechá namluvit.
Matka Flavia je postava nebojácné feny, která se nebojí jít bránit nete . V rozhodujícím
okamfliku ov-em nedokáfle zabít a podává dýku nete i.

Polissena je na po átku novely postavou pasivní, periferní, ze které se ke konci stává
jedna z postav hlavních. Je to v-ímavá dívka, která chce potrestat zrádce. Bojí se o dal-í
osud sest enek a v záchvatu hn vu -krtí Antigona. Jako pravý zrádce ji chce zabít, ale
nakonec s pomocí Flavie zabíjí Polissena jeho. Bodá do n j afl do okamfliku, kdy padne.
Poté z místa boje utíkají a litují, fle nepotrestaly i dal-í zrádce.

Co se týká kompozice, Brusoni jako vřdy pouffívá narativní styl vypráv ní. Za átek díla
tená e seznamuje s postavami, av-ak podle mého názoru tu autor p íli-vypichuje
postavu Cassandra a dává tak tu-it, fle se má tená na tuto postavu zam ít a sledovat ji.
Ve skute nosti je to ov-em postava vedlej-í, která vícemén do d je nikterak nezasáhne.
tená je seznámen se základní situací, je uveden do d je. Brusoni p edstavuje své
postavy v pr b hu celé novely. Kolizí je v tomto p ípad vymy-lení ni emného plánu
Antigonem a Seleukem. Plán se ov-em neda í podle jejich o ekávání a Seleuco umírá.
Na konci díla se odehrává Antigonovo zabití, po kterém feny odjífdí zp t dom . Autor
se tu také s lítostí ohlíflí nad promarn ými flivoty t chto dvou rytí . Konec je
uzav ený a pou ý. lov k má mít vlastní rozum a ídit se jím. Nemá chtít cizí ne-t stí,
jinak se obrátí proti n mu. Nemá se nechat ovládat flárlivostí. Celá tato novela je
vypráv na v první osob .

Ke konci novely si Brusoni hraje se slovy a pouffívá metafory, kdyfl íká: šTímto
ne-t stím skon ily první kv ty mládí prvních dní flivota zrazených zrádc , [...].⁷¹
Objevuje se tu morální pou ení, které není pro Brusoniho novely afl tak typické. Tuto
novelu íní chaotickou zna ná nestálost jmen, proto jsem se p i p ekladu rozhodla
ponechat prvotní jména hrdin .

⁷¹ šCosì si fatta disgrazia di traditori traditi terminarono nel primo fiore della gioventù i propri giorni
[...].⁷¹ P eklad autora L. D. G. BRUSONI, *Le curiosissime novelle*, s. 141.

h z prvního dne

Slavný lékař mistr Alberto i přes svůj pokročilý věk zahroší láskou k ovdovělé Malgheride Ghisolieriové. Ta se spolu s přítelkyní jejího lůžka posmívá, jak je mofné, že se on stačil takto zamilovat. Sama je ale zahanbena pohotovou odpovědí mistra Alberta. Uznává ale svůj omyl a ve chvíli po estetnosti dovoluje lékaři s ní vládnout. Mistr s úsměvem odchází.

4. 2. 4. 2 Rozbor díla

Téměř ve všech novelách, které jsem rozebírala, jsem vždy objevila velké množství podobných rysů. Například motivy, postavy, zápletku, atd. K Brusoniho novele Zamilovaná dvorní dáma jsem ovšem hledala obdobný příběh dlouho a nakonec jsem se rozhodla porovnat ho s desátým příběhem z prvního dne.

Při prvním pohledu se mi tyto novely zdají alespoň vzdáleně podobné. V obou se jedná o motiv zamilované osoby do postavy, jejíž je nejen nadšená, nedostupná a tudíž lásku opouštět nemůže. V dalších ohledech se obě novely začínají dosti rozcházet, a právě analýze podobností i rozporů bych se chtěla na dalších stránkách věnovat.

Úvod této novely je nádherně poetický. Štáky jsou za jasných nocí ozdobou nebe hvězdy a jako jsou na jaře ozdobou zelených listů květy, tak jsou o znamení paní ozdobou chvalných mravů a milých rozhovorů flerty a slovní hříčky.⁷²

Poté tená nalézá obvyklý mravní soud. Tentokrát jsou kritizovány fleny, jež pro samou starost o svou krásu opomněly krásu ducha.

Tento soud o flenách vynáší sama flena, autor tak předchází urážce flen, pokud by tato slova vtiskl do úst muflskému vypravěči.

Tématem této novely je pýcha flen, domnívajících se, že pro svou poetnost nemusí umět dobře mluvit a reagovat.

Do této novely je také zahrnut příběh, který vypráví Alberto o poždání vlčího bobu a pórku. říká, že paní jedí raději na , a kolí chutná h , proto že chutnají část, hlavičku, drží v ruce. K této epizodě přirovnává právě svou situaci k tomu, že by si paní mohla zvolit jeho, než jiné mladíky.

⁷² G. BOCCACCIO, *Dekameron*, s. 61.

ni pomálu. Například motiv slavnosti, kde tento lékař motiv svátečního dne, kdy jde okolo jejího domu a ona ho zve na malé občerstvení, aby si z něj mohla vystelit.

Mezi hlavní postavy tedy patří mistr Alberto, který je velký a proslulý lékař.

Vyprávěčka Pampinea si není jistá, zda v okamžiku, kdy vypráví tento příběh, není stále nafič, a tak se o něm zmíní takto: „Neuplynulo ještě mnoho let od těch dob, co v Bologni žil, ba možná žije dodnes, [...]“⁷³ Je to starý mufl, kterému je asi sedmdesát let a zamilovává se do Malgheridy. To je ovdovělá paní, celým jménem se podle některých údajů nazývá Malgherida de'Ghisolieri a tato nejistota dodává vyprávění nádech vymyšleného příběhu. Je líbezná, jemná a krásná. Proto není divu, že je milovaná dalšími mladíky. Alberto jí chce vidět, a tak často projíždí kolem jejího domu. Paní se domnívá, že zamilování je jen pro mladé a posmívají se mu. Ve chvíli, kdy jí svým vyprávěním o pojídání pórku zahanbí, cítí paní stud, ale umí poznat důvěrnou kvalitu tohoto mufla. Jeho náklonnost je jí milá.

Vedlejší postavy jsou naprosto periferní hrdinové. Například přivodci Alberta. Autor je jmenuje pouze v jedné jediné větě. O přítelkyních paní Malgheridy se jen dozvídá jen to, že se lékař i smály a vtipkovaly na jeho účet.

Děj se odehrává v Bologni, v prostředí Malgheridina domu.

Podle mého názoru je smyslem této novely poukázat na hloupost žen, jež pro samé zdobení nechápou ani malý flert a nejsou schopné odpovědi. V závěru autor nabádá ženy, aby byly moudré.

Tento příběh vypráví sama královna prvního dne a to Pampinea.

Boccaccio si po jazykové stránce pohrává například s porovnáním žen k mramorovým sochám. Sáhá i po metafoře: „Hostil tyto milostné plameny ve svém zralém srdci [...]“⁷⁴

Mimo jiné také nejvíce zaujal právě první odstavce. Téma, jež tu Boccaccio zpracovává, je totiž i po tolika stoletích stále relevantní. Odsuzuje zde ženy, jež nejsou schopny flertu a vtipné odpovědi proto, že celého svého ducha vtiskly do starosti o zdobení svého zevnějšku. Příklad, který zde Boccaccio uvádí, je velmi trefný: „[...] kdyby někdo navštívil a nalovil taková roucha na osla, že by jich sice tento osel unesl

⁷³ Tamtéž, s. 62.

⁷⁴ Op. cit., s. 62.

4. 2. 5 Zamilovaná dvorní dáma

4. 2. 5. 1 Shrnutí p íb hu

Dvorní dáma Doricilla miluje vzne-eneho rytí e Camilla. Vymyslí plán, jak se mu dostat do lofnice. On zná její pov st, a proto nev í její lásce. Zkou-í ji a zji-uje, fle ho skute n miluje, fle se nestane jejím pouhým rozmarem. Odpou-tí jí její provin ní a ona se stává jeho flenou.

4. 2. 5. 2 Rozbor díla

Dle mého názoru je hlavním tématem láska. Autor se v této novele snařl ukázat, co v-e tento cit dokáfle s lidmi ud lat.

Shledávám se zde s motivem ve era, kdy se tento p íb h odehrává. Jako dal-í motiv nalézám rytí v pokoj, motiv dýky, kterou si hlavní hrdinka ze zoufalství i touhy roz ezává -aty a motiv hry, kterou s ní hraje rytí . Zajímavý je i moment, kdy ji rytí odmítá, a koli se mu dívka sama nabízí a stojí p ed ním tém nahá. Autor tu vlastn popisuje feny zmítané svými tuřbami, a mufle, kte í díky svým morálním kvalitám jim um jí odolat.

Zdá se, fle charakteristika postav podaná Brusonim je jako vřdy velmi úsporná.

V pr b hu tení ale náhle vyplouvají na povrch charaktery obou hrdin . V novele se totiž oba dva hrdinové vyvíjejí.

Krom jediné zmínky o sluhovi a spole nosti dam a rytí , se tu pohybují pouze dv postavy, a to Doricilla (které na stran dv st ty icet m ní Brusoni jméno na Bericilla) a Camillo. Doricilla je slavná dvorní dáma se zp soby princezny. Je mladá, p vabná a zamilovaná do Camilla. Ten je také mladý, navíc krásný, ale je také vzne-ený rytí . O její lásce ví, ale protofle také ví, fle je py-ná a svou náklonnost v nuje jen t m nejbohat-ím a nejurozen j-ím, nechává ji podstoupit svou zkou-ku. Její sebev domí se s jeho pohrdavým chováním pomalu vytrácí a ona si jako skute n zamilovaná flena

⁷⁵ Tamtéř, s. 61.

a, touffící jen ukojit svou touhu, když si z lásky k n mu vstupuje na jeho p íkazy. Její zoufalé slzy ho vrací zp t k jeho pravé nátu e. Vidí, že ho skute n miluje a že ji tento cit prom nil ve ctnostnou dámu, a tak ji pojímá za ženu.

D j se odehrává v pr b hu jediného ve era v pokoji Camilla. Informace o m st tentokrát Brusoni svým tená m nedává.

Na úvod si Brusoni vysta í s jedinou, ale za to pon kud složit j-í v tou, kdy velmi úsporn podává nejd ležit j-í informace o hlavních hrdinech. šAmava Camillo cavalliere nobile, giovine e bello Doricilla una famosa cortigiana giovane anche essa, e bella e graziosa otremodo.⁷⁶

Dílo zakon uje poslední v tou, kdy íká, že láska stírá mezi lidmi v-echny rozdíly. Podle mého názoru se v tom to p ípad nejedná ani tak o pou ení i morální soud, jak tomu bývá u jiných jeho novel, ale spí-e o autorovo konstatování.

Tento p íb h, netypicky pro Brusoniho, je vystav n na dialogu mezi hlavními hrdiny. Práv z n ho se tená dozvídá o nejn t-ích posunech v d ji. Navíc je díky n mu možné nahlédnout do my-lení postav.

Co se týká kompozice, na úvod je tená seznámen se situací a jsou mu p edstaveny hlavní postavy. K zápletky dochází v okamžiku, kdy Doricilla vstupuje do pokoje rytí e. Rytí ji zkou-í a nechová se k ní práv vybírav . K zvratu dochází v okamžiku, když si dívka za ne zoufat a on si uv domuje, že ho skute n miluje. Konec novely kon í – astn a autor k n mu p idává sv j komentá k tomu, co dovede láska.

Ani v této novele autor nevynechává pouffití íslovek a také se tená setká s nádhern podanou básnickou figurou: šNesta í ti, že jsi mi zamo ila o i a je-t k tomu chce- poskvrnit i mou postel svou nahotou?⁷⁷

⁷⁶ Pro ukázkou složitosti syntaxe jsem tuto v tu ponechala v originálním zn ní. G. BRUSONI, *Le curiosissime novelle*, s. 239.

⁷⁷ šNon ti bastava d'avermi contaminati gli occhi, se non ti prendevi ardimento di contaminare anche il mio letto con la tua nudità?ö P eklad autora L. D. Tamtéfl, s. 242.

boh ze tvrtého dne

Dva urození rytí i se mají velmi v oblib . Jeden z nich se ovšem velmi zamiluje do manflekky druhého a ta jeho lásku op tuje. Po ínají si neobezetn , a tak je spat í podvád ný manfel. Jeho p átelství se v tom okamfliku m ní ve zb silou touhu pomst . Naláká rytí e do pasti a zabije ho. Vlastníma rukama mu vy ízne srdce a nechá ho p ipravit k ve e i. Podává ho své paní a té velmi chutná. Po ve e i jí vy ítá její nev ru a sd lují jí, co to sn dla. Ta ze zoufalství ská e z okna a je ihned mrtvá. Rytí má strach, a tak ze zámku prchá. Sloufíci po tom oba milence ukládají do spole ného hrobu a dávají na n j napsat ver-e o jejich ne- astném osudu.

4. 2. 6. 2 Rozbor díla

Boccaccio v této novele zpracovává téma nev ry a chu pomst . A koli si Brusoni vybírá dosti podobné téma pro svoji novelu, p eci jen na pomstu pohlíffí z jiného úhlu. Jeho hrdina chce smrtí potrestat svou manfelku vlastní rukou. Zda zamý- lel potrestat i jejího milence, se tená nedozvídá. Boccacciova postava ale trestá práv p ítele a chce si vychutnat zoufalství své paní.

Motivy v obou novelách si jsou také podobné. Auto i volí motiv noci, motiv touhy podle a záke n potrestat nev ru, motiv zoufalého jednání milenc . Také se tená setká s motivem lesa a noci.

Rozdíl je vid t ve vyúst ní p íb hu. Brusoni své hrdiny nechává naflivu s tím, fle jim nedop ává pro jejich h íchy být spolu.

Mezi hlavní hrdiny pat í oba rytí i, kte í jsou state ní, mají se velmi v oblib , oblékají se dokonce stejn a tráví spolu as. Manfelka rytí e Guigielma Rossiglioneho je p ekrásná a navíc líbezná, a proto se do ní zamilovává Guigielmo Guardastagno. Rossiglione to zpozoruje, skrývá svou nenávist, ale ufl má vymy- lený plán pomsty a se záminkou shlédnutí turnaje vylákává k sob na zámek Guardastagna. Cestou k zámku ho záke n napadá a neozbrojeného zabíjí. Poté p ikazuje svým sloufíci o celé události ml et. Jeho paní se diví, fle nedorazil i její milenec, ale manfel jí lfe, fle dorazí druhý den. P i ve e i nem fle Rossiglione jíst, jak p emý- lí o zlo inu, který spáchal. Ve chvíli, kdy sd luje manfelce pravdu o jídle, jeff sn dla, ho ona obvi uje, fle není správný rytí . íká mu, fle to ona ho zneuctila a také ona m la být potrestána. Vinu bere na sebe.

okna z okna. Rossiglione nepoci uje vý itky, ale bojí se
dostal správn , a proto prchá.

O postav manfelky Rossiglioneho se tená p íli–informací nedozvídá. Nap íklad je
mu utajeno její jméno. Její flivot také popsán není. Zajímavé je, fle jako vdaná paní se
dává jinému rytí i, o to více, p íteli svého manfela. Ke svému milenci ho í láskou, a
proto si bere flivot.

Ve vedlej–ích postavách vystupují sloufíci obou rytí a kucha , který p ípravuje srdce
Guardastagna.

Tato novela je umíst na do Francie, p esn ji do prost edí Provence. P íb h se odehrává
na zámku a v jeho okolí, kde dochází k zavražd ní nev rníka.

V prvních v tách novely, kterou vypravuje Dioneo se objevuje názor, který íká, fle
milostné utrpení urozených lidí je v t–í neft ch neurozených. Tuto v tu tu jako
poloironickou, protofle v ostatních novelách Boccaccio vykresluje r zné postavy nap í
t ídními vrstvami, jejichfl utrpení z ne– astné lásky je stejn bolestné.

Tentokráte autor p í vypráv ní svého p íb hu poufívá opravdu hodn íslovek.

Nap íklad jedna, dva, druhý, deset mil, poprvé, podruhé.

4. 2. 7 H íchy noci

4. 2. 7. 1 Shrnutí p íb hu

Rytí Dunstano miluje provdanou dámu Semiramidu. Ona vymý–lí plán, jak by mohli
naplnit svoji lásku a o svém zám ru dává v d t i Dunstanovi. Ten s vidinou takového
výsledku celý – astný poslouchá její rozkazy. Sluflka ale vyzrazuje tajemství o jejich
náklonnosti jejímu manfelovi a ten ji odváflí na Martovo pole, kde ji chce v záchvatu
flárlivosti zavrafdit. V dom , kam m l dorazit Dunstano, nachází jen sluflku. Jde se
projít a náhodou se p íplétá mezi mufle, který chce smrtí potrestat svou nev rnou
manfelku, prosící o flivot. Zasahuje a mufle zabíjí. Tuto flenu odváflí do svého domu a
nep estává v Semiramidin hledání, i p esto, fle mu tuto noc –t stí p íli–nep eje. Ke
svému ínu se p iznat nehodlá a rad ji se vzdaluje, kdyfl je tu nebezpe í prozrazení, fle
to on zabil. Paní se mezitím probouzí a prosí otce Dunstana, aby ji odvedl do domu
matky. Poté rad ji odchází do klá–tera, ze kterého posílá Dunstanovi lístek, ve kterém
mu vypráví, co v–e se jí p íhodilo. V tom si Dunstano uv domuje, fle to byla práv ona,

zachránil, ale lituje toho, že ji nešel hledat. Neobviňuje ani
. Celou situaci se nesmírně trápí.

4. 2. 7. 2 Rozbor díla

Již po přečtení prvních řádků je tená i jasné téma tohoto příběhu, a to nevěra a touha po cizí ženě.

Dá se zde nalézt například motiv léta, opuštění Martova pole, noci a domu přítelkyně. Platí ovšem, že tyto motivy nejsou příliš rozpracované. Nejvíce z nich je rozebrán motiv Martova pole, kde dochází ke stejné situaci.

Syžet této novely se liší od ostatních. Co přesně se odehrálo, se tená i nedozví okamžitě. Tentokrát skutečně tyto informace Brusoni neservíruje přesně po řádku, ale používá retrospektivy. Vlastně tu nechává tená napnutého s otázkami, touhícího po odpovědích. A díky Semiramidinu dopisu se dozvídá, co se vlastně stalo.

Na úvod je tená seznámen s prostředím, kde se příběh odehrává. Tentokrát ve Vicenze, kterou charakterizuje pouze dvěmi předávnými jmény, a to jako šlechtěné a slavné město. Spolu s místem je tená i sděleno, že se děj odehrává v létě. Brusoni ovšem své Benátky nevynechá ani tady a alespoň je zmíní jako místo, kam odjíždí manžel Semiramidy. Dále je ihned představen hlavní hrdina a to Dunstano. Z jeho charakteristiky se dá soudit, že se jedná o kultivovaného a urostlého muže. Jako jiní v jeho době on se vnuje boji, ale také miluje hudbu a poezii. Mezi jeho záporné vlastnosti patří rozmarnost a především to, že chodí za provdanou ženou. Tato postava je právě jednou z mála nejvíce propracovaných, které Brusoni vytvořil.

Z této novely je cítit inspirace okcitánskou lyrikou. Ovšem tady neplatí, že má žena manžela a další rytíři ji miluje a zároveň se vzdává tělesné lásky. Hlavní postava ví, že jeho milovaná je vdaná, ale nepřekáží mu to v naději, že š[...]⁷⁸ získá prémii za svou dlouhou milostnou námahu.⁷⁸

Hlavními postavami jsou tedy rytíř Dunstano a Semiramide. Dunstano je osoba zajímavá a rozporuplná. Na jednu stranu má všechny kvality pravého rytíře, na druhou

⁷⁸ š[...]⁷⁸ dovesse apportargli il premio delle sue lunghe fatiche amorose. Příklad autora L. D. G. Op. cit., s. 123.

í fenu jiného mufla. Je také trpělivý a vší, fle je třeba
fiky. Je také odvážný, nebojí se jít druhému na pomoc a
kromě toho je i důvtipný. Ve chvíli, kdy má cizí fenu ve své ložnici, nijak této situaci
nevyužívá a i přesto, fle je unavený, ulehá na jiném místě. Z vyústění celé situace je
zdrčen a trpí depresí. Lovík dokáže více proniknout do duše Dunstana, oproti ostatním
hrdinám, díky popisu jeho utrpení ze ztráty milované Semiramidy.
Semiramide je krásná vdaná dáma, která tráví svůj čas s hudbou a poezií. Svými
typickými zálibami nevytvívá zřetelně tehdejších fen. Má zřejmě úzký vztah k matce a
tráví v jejím domě hodně času. Manflemem jí je fárlivý mufl, který se snadno nechá
přesvědčit o moci jiných a pevně jim věří. Jak přesně dlouho trvala tato vzájemná
náklonnost mezi těmito hrdiny, se vědět nedozví. Jediným vodítkem je mu slovo
šdlohoš. Semiramide odchází do kláštera i přes opačné rady, kterých se jí dostává.
Když jí přijde Dunstano spolu s otcem navštívit a ona se dozvídá pravdu, byla by se
dopustila nepatřitého chování, ale brání jí v tom myšlenka na smrt manfela. Stává se
tedy jeptíškou.

Vedlejší postavy jsou Andreasso, otec Dunstana - Ernesto, slufěbná, matka
Semiramidy, lékař, doručitel lístku a farář. Některé postavy tu víceméně dohromady
zasahují, jako například otec, Andreasso i slufěbná. Jiné postavy jsou jen zmíněny, ale
v díle samotném nemají téměř žádný význam.

Andreasso, postava manfela Semiramidy, zcela určitě není typem lovíka, který umí
odpoutat. Manfelku hodlá totiž potrestat tím nejvyšším trestem a to jíhl v okamžiku,
kdy se nevěry doposud nedopustila. Zřejmě má celou situaci dobře promyšlenou a
naplánovanou, manfelku totiž chce zavraždit v tichosti za mstou.

Ernesto, otec Dunstana, má syna rád a záleží mu na něm. Bojí se o něj, a proto odvádí
paní, kam si přejde. Přilíží nedvěruje, a proto jí neříká, kdo je. V okamžiku, kdy ho
paní prosí, zda mu fle zjistit, jak je na tom manfel, jí věřuje, ale rychle se vzdaluje a
slib nesplní. Má strach i sám o sebe, netouží totiž po příměnostech.

Velký prostor tu autor věnuje náhodě, na níž je vystaven celý děj příběhu. Náhoda
zapřísáhne kroky hlavních hrdinů a tím se spoutá řetězec dalších událostí.

I tady sáhl autor po použití přísloví, například užívat příslovku dvě i jedna. Je velmi
zajímavé, fle příslovky neužívá na místě, kde by je mohl užívat a to v bodě, kde popisuje
vztah Dunstana k Semiramidě. Sem by mohl vložit jakoukoli příslovku, označující délku

nechává tená e na pochybách poufítím p íslovce

Brusoni se p íli–nevyfívá p í popisech p írody í prost edí, a proto zmínka o po así p sobí nezvykle, za to velmi dob e. Tato v ta: šObloha byla zatafžená a hrozila de-t m.õ⁷⁹ se nezdá nikterak významná í p elomová, pokud ale uváfím, fe se Brusoni spokojí s jedním í dv ma p ídavnými jmény p í charakteristice m st, jedná se tedy o d leflitý okamflík této novely.

Jako vyprav se zde jen v jediné v t objeví první osoba mnofného ísla: šAle vra me se k na-í dám .õ⁸⁰ ást p íb hu je vypráv na Semiramidou prost ednictvím jejího dopisu. Tentokráte ufívá Brusoni p ímou e ke gradaci d je. Informace nevkládá do úst vyprav í, ale p ímo hlavní protagonistce, jefl íká: šJe tedy moflné, du-e moje, fe m chcete takovou nízkou zradou zbavit fivota?õ⁸¹

Poselstvím této novely je upozornit na následky, které ekají na ty, kte í touflí po flenách cizích mufl . Není t eba detailn j-ího studia na to, aby tená í bylo okamflit í jasné, kam autor mí í. Odsuzuje morálku hrdin , kte í cht jí víc, nefl co jim p íslu-í.

4. 2. 8 **Boccacci v tvrtý p íb h z pátého dne**

4. 2. 8. 1 **Shrnutí p íb hu**

Filostrato vypravuje p íb h o Liziovi z Valbony, kterému se na stará kolena narodila jediná dcera. Ta se pozd jí zalíbí Ricciardovi Manardiovi. Zamilovávají se do sebe, ale protofe Caterinu hlídají, nemohou se sházet. Ona se vylouvá na horko a dosahuje toho, fe smí spát na balkón , kam za ní p íchází Ricciardo. Stráví spolu vá-nivou noc a usínají nep íkrytí. Ráno to vidí Lizio a p ívolává svojí fenu Giacominu. P ístupuje k situaci s chladnou rozvahou a pokud nechce Ricciardo zem ít, musí si Caterinu vzít. Tak tedy na tom samém l flku jí pojímá za fenu a pozd jí slaví je-t dal-í dv svatby.

⁷⁹ š[...] il trovò per essersi annuolato il Cielo, e minacciar di pioggia, [...]õ P eklad autora L. D. Tamtéfl, s. 124.

⁸⁰ šMa torniamo alla Dama, [...]õ P eklad autora L. D. Tamtéfl, s. 126.

⁸¹ šSarà dunque possibile, Anima mia, che vogliate con un tradimento sì vile privarmi di vita?õ P eklad autora L. D. Op. cit., s. 124.

v zapletitých situacích jsou podle mého mínění hlavním tématem této novely. Vedlejším tématem je milostný akt, po kterém hrdinové touffí, ale neuvdomují si jeho následky.

Mezi motivy tu nejvíce rezonuje milostný motiv nahých těl, samotný akt milování, i motiv slávka, ukryvající dva významy. Motiv svatby je pak společný pro obě novely. Kde se děj odehrává, se nedozvídám. Autor ale sděluje, že se odehrává na konci měsíce května.

Messer Lizio z Valbony je jednou z hlavních postav, spolu se svou ženou madonnou Giacominou, dcerou Caterinou a Ricciardem Manardim z Brettinora. Messer je ufláknutý nevrlý pán, mající se svou ženou jedinou dceru. Ta je velmi krásná, líbezná a roztomilá. Rodiče ji hýčkají a doufají, že ji dobře provdají. Je také rozmazlená a umí se i vztekat. To je vidět na rozhovoru, který vede se svou matkou. Z mého pohledu je velmi zajímavý, protože dcera matce drze oponuje a navíc ji nazývá šleťitou paní. Matka na oplátku dceř i vytýká, že kvůli ní nedokáže mluvit poctivě.

Matka je spíše pasivní, na svou dobu typicky flenská postava, nedělá totiž nic bez svolení svého muže. Jeho příkazy poslouchá a nekuje pikle za jeho zády. Chtěla by Ricciardovi vynadat za jeho čin, ale messer ji zastaví. Vidí, že si dcera odpočívá, má lápčejnou noc a že manželka tato situace nikterak nevyvedla z míry, a tak dále do ní nezasahuje. Messer umí jednat s chladnou hlavou a v takovém případě pro Ricciarda překerní situaci s ním vyjednává. Ricciardo je šleťáký jinoch k epké postavy, který tráví čas v domě Lizia, kde se k němu chovají jako k synovi. Světuje se Caterině se svou láskou a ona ji oplácí. Počinu se doznává messerovi, že je šleťáký a nevrhý lovčák a prosí ho o odpuštění. Nemá příliš na výběr a zároveň Caterinu miluje, proto si ji bere a dále si spolu užívali tělesných radostí.

Oba autoři za hlavní protagonistky přibrali dívky, touffící kromě jiného po tělesné lásce. Tyto dívky tak zapomínají pro své touffby na dobré vychování.

Stejně tak jsou zvoleni do postav těch, kteří musí urovnat tento nastalý zmatek jejich rodičů. V případě Boccaccia otec, u Brusonihů to je matka.

Všechny tyto postavy jsou si dosti podobné. Dcery příliš aktivní postavy nejsou, jsou hnané svým chůtem do nebezpečí a rodičové jsou ti, kteří musí pouflit nasbírané zkušenosti, ale také veškerou vychytralost na urovnání vzniklé situace.

...bné v každém ohledu. Brusoni nechal hlavní hrdinku
..., který ze strachu utekl. Boccaccio své postav dopává
–lechťice s morálními kvalitami, za kterého se pak provdává.
Rozdíl je patrný i v bod , kdy si auto i vybírají jednoho z dvojice rodi , jako
d leflit j–í postavu z manfel . V první novele se tená setkává s postavou otce, v druhé
s postavou matky. Práv matka z Brusoniho novely je prohnán j–í, musí být, aby
zachránila est dcery a rodiny. Otec, kterého stvo il Boccaccio, se nenachází v tak
obtížné situaci, a proto dává Ricciardovi na vybranou ó smrt i svatba. Nemusí se tedy
uchylovat k takovým in m, jako matka z následující novely.

Tato novela je zajímavá tím, že ani na začátku ani na konci není explicitně podán
nějaký mravní soud. Přesto ale z textu tená snadno pozná, na co se snaží autor
poukázat. Podle mého názoru se zde odsuzuje touha po mimomanželském milostném
aktu.

V boccacciiově novele má tená pocit, že to vše – astně dopadlo a nikomu nebylo
uklidivé. Přitom tení Brusoniho novely ale soucítím s dcerou a slufkou, jež přišly o své
dítě, soucítím i s manželem, který se nevdomky ocitl v takové situaci.

Jako vždy autor nevynechává úslovky. Tentokrát používá úslovky jedinkrát, dvě míle,
–est mil, jedna a několik.

4. 2. 9 Moudrá matka

4. 2. 9. 1 Shrnutí příběhu

Příběh se odehrává v Janově, kde flíje Sinibaldo s Ottavií. Mají –est dětí. Nejstarší Diana
se zamilovává do ušitele Camilla. Ot hotní, ale ušitel je zbabělec a utíká se schovat do
lesů kolem Francie. Matka zjišuje skutečný stav věci a začíná jednat. Dcera porodí,
dítě svůj chudé flen , která ho přináší každý den, aby ho Diana mohla vidět a mazlit
se s ním. Když se po Dianě ptá otec, matka mu na–eptává, že se léší ze zamilovanosti a
že nejlepší lék je jí provdat. Koná se velkolepá svatba, kde o Dianině poklesku nemá
nikdo nejmenší tušení, a fl na slufčnou. Proto se matka rozhoduje podstrčit mu onu
slufčnou, ta ot hotní a narodí se jí dcera. Zaizují, aby bylo dobře postaráno o osud
dětí i povst rodiny.

Jsem váhala, zda ponechat název moudrá i vychytralá matka. Jak se tená dozvídá z obsahu novely, ve skutečnosti totiž matka jedná spíše vychytrale, ale toto slovo vzbuzuje jiný dojem, než co skutečně má sdělit tená i. Matka díky svému umu, kterého nabyla flivotnými zkušenostmi, ví, jak v těchto spletitých situacích jednat, proto jsem nakonec zvolila název moudrá matka.

Incipit je tu o poznání jiný. Brusoni tená e více uvádí do děje, poskytuje jim více informací o postavách i o prostředí. Příběh se tedy odehrává v Janově, opět volí autor pro svůj příběh prostředí pístitavního města.

Zpracovává se zde téma mladé nezkušené dívky a její flivotem protelé matky.

Vedlejšími tématem právě v této novele je snaha zamaskovat problémy rodiny. Tená se tu dále setká s motivem pašilského lesu, svatby Diany s Everardem, porodu Diany i noci, kterou stráví Everardo se sluflebnou.

Hlavními postavami jsou Diana a matka Ottavia. Diana je charakterizována nejvíce ze všech postav. Je to mladá a krásná dívka, prvorozená dcera svých rodičů. Mezi svými sourozenci vyniká. Camilla velmi miluje. Je magnetem na problémy, protože díky svému chytřilosti ot hotní. Když uitel utíká, ona ze zármutku onemocní a díky tomu matka zjišťuje pravý stav věci. Dokáže v druhých vzbuzovat dojem milé a upřímné dívky. Ottavia je žena jifl zkušená a moudrá, a tak ví, jak se postavit nepřízní osudu. Nechává dceru ve vzdálených pokojích a dává ohlásit, že je dcera zničená z uitelova útoku a nechce být nikým rušena. Namlouvá mezi tím manželovi, aby dceru nevyhledával, že jí tato zamilovanost za pár dní přejde. Na dce i jí velmi záleží, a tak jí začne hledat manfela. Sinibaldo se tu jeví jako postava pasivní, kdy jeho žena rozhoduje o hledání manfela a on pouze souhlasí. Ottavia promýšlí celou záležitost do detailu, a proto si kupuje mlčení mladé a krásné sluflebné slibem nalezení manfela. Za tmy podstrkuje Everardovi právě tuto sluflebnou, ale dceru nechává schovanou tak, aby v ní byla a aby toho potom mohla nějak využít. Slufka ale ot hotní a porodí dceru. Ottavia jí dává na výchovu spolu se synem Diany k jedné sluflebné a určuje svému vnukovi výbornou ženu.

Mezi vedlejšími postavami se dá zařadit uitel Camillo, otec Sinibaldo, sourozenci, chůva, slufka, syn Diany, dcera Etichie, manžel Everardo a porodní bába.

Uitel Camillo je, jak říká spisovatel, laskavý íman ve středních letech. Diana pod tíhou svých tufleboho svádí. Není to zrovna charakterní postava, protože v okamžiku,

hotná, prosí lékaře o lék, po němž by potratila. Když
chá pryč. Více se o něm jířtená nedozvídá.

Dianina rodina se zdá být zámožná díky zmíenkám o slulfebnictvu a také kvůli
rozlehlosti domu.

Boccaccio volí jedinou dceru, Brusoni se snail drfet tohoto principu a jako hlavní
hrdinku oznauje prvorozenou dceru. Její sourozence autor pouze zmiňuje, tená se o
nich víc nedozvídá.

Novela končí závěrem, který říká, že díky moudré ženě nedošlo ke skandálu ani k újme
na cti. Tedy žena není důležitá, jakých proher se rodina dopustila, ale především, že se
nikdo nezvedl, jak se v c doopravdy udála. V tomto závěru tu odsouzení takového
jednání. Ale na druhou stranu se tu vzdává pocta moudré ženě, která ví, jak jednat
v zapeklitych okamžicích života.

říslovky hrají i v této novele svou roli a dá se zde setkat například s říslovkou –est i
patnáct.

4. 2. 10 Boccacci v tětí příběhu ze tětího dne

4. 2. 10. 1 Shrnutí příběhu

Urozená paní se zamilovává do muře, který o tom nemá tušení. Je vdaná, a tak ví, že
nemůže riskovat to někomu říct i to napsat v dopise. Dostává nápad vyuffit jako
prostředníka mnicha, přítele tohoto muře. Po zpozření mu nalhává, jak miluje svého
muře. Vymýšlí si, že jí vřede pronásleduje jistý muř. Ze strachu z následků o tom přý
nechce říci bratřím. Mnich jí vřa slibuje, že se o vře postará. Když tyto domnělé
skutky vyřtá onomu muři, ten se diví, protože si paní předtím nevřiml. Dochází mu, co
mu tím chce paní naznařit. Schází se, ale ona vřn m chce probudit více lásky, a tak jde
znovu za mnichem. Ve chvíli kdy mu leří u nohou a pláče, že muř
s pronásledováním nepřestal a vymýšlí si další leř. Tvrdí, že onen muř mřl poslat
nějakou ženřtinu, aby jí dala pás a vářek. řienské mřla vynadat a poslat jí pryč. Ze
strachu, aby si vřci nenechala ona řena, jí je vzala a přinesla je mnichovi. Vřci přeřává
mnichovi s tím, že je nechce. Vyřhrořuje, že o tom povř bratrřm a choři. Mnich jí prosí o
strpení, že to vyřídí on sám. Mnich muři vře vyřtá, a ten slibuje, že se to uřř nestane a
mří ř rovnou k paní. Ta řeká na přřleřřitost, kdy bude moci tento podnik zavrřit. Když
manřel odřřídí do Janova, vymýšlí plán. Opřt přla řic řře mnichovi, že onen muř se po

neopřítomnosti manfela a uvidí ji nahou. Tvrdí, že
o uflit nebude a mnich jí dává za pravdu. Když to
pak vyřítá opřít tomuto muflí, ten bedlivě poslouchá a řídí se plán, jeřli mu po mnichovi
paní vzkazuje. Ukájí své touhy a zároveň se smájí hlouposti mnicha. Domlouvají si
plán, jak se i bez pomoci mnicha dál scházet.

4. 2. 10. 2 Rozbor díla

V tomto p řípád se jedná o novelu, jejířli hlavním tématem je výřsm ch hlouposti mnich
a jako vedlej ří téma zde nacházím řikovnost řlen p ři dosařlení toho, co si zamanou. Lze
si pov řimnout motivu řnu, domu paní, řlíř, kterými je protkána celá novela ři motivu
zahrady.

Mezi hlavní postavy pat ří paní, mnich a řacký mufl. Vedlej ří postavou je řlenin zákonný
manfel. Jména hrdin se řená nedozví. Filomena je odmítá uvést, proto řle nechce
zap ří řinit nep řjemnosti mezi lidmi, kte ří dosud řlijí a tyto osoby znájí. Tyto postavy se
v d ři nevyvíjí. Nejvíce z nich je charakterizovaná práv řpaní, o které se řená dozvídá
nejvíce informací.

Postava paní je krásná, urozená, vychovaná a také d řvtipná. Svého muřle odmítá,
proto řle v jejích řích je pouhý soukeník a je tud řli pod její úrove ř. Cítí se stejn ř jako
Nespokojená nev řsta⁸² provdaná pod svou úrove ř. V tomto bod ři jsou ob řnovely
velmi podobné. V obou p řípadech se jedná o dv ř hlavní hrdinky, jeřli necht řjí muřle,
kte ří jim nejsou rovni a zároveň z rozmaru touřří ukojit své touhy s jinými muřli.

Soukeník je velmi bohatý, ale této paní nezáleřří na pen řích, ale na urozenosti. V jejích
řích je omezený, nezná jiný řv řt, krom ř svého povolání, ze kterého dává Boccaccio
cítit, řle to je práce řpí ře pro řleny. Proto v ře se rozhoduje odmítat jeho dotyky a řli na
výjimky, kdy nebude zbyřtí. Pro své uspokojení si hledá sob ř rovného. Paní z řejm
velmi miluje a díky svému bohatřtví řjí m řle dop řát, na co si jen paní pomyslí.

Mnich je p řišný, hloupý, tlustý, vede velmi vzorný řvatý řřivot. Neopomíná
z vychyřtralosti p řed paní hovo řit o d řleřřitosti almufřen, ona chápe a potájí mu dává
peníze na m ře za své zem řelé.

filovává do muflé ve st edních letech, cofl je dal-í
brého p vodou. Je velmi krásný, vysoký, chodí slu-n
od ný a obléká se do hn dé barvy.

Jako vedlej-í postava vystupuje mrtvá matka hlavní hrdinky, která se jí zjevuje a trpí.

Jako tená ka se nedozvídám, ve kterém m st se tento p íb h odehrává, ale i tak ho autor odsuzuje: š [m sto], kde je více -alby nefl lásky i víry, [...]⁸³ V jediné v t se objevuje zmínka o prost edí Janova, kam Boccaccio posílá manfla hlavní hrdinky. To, fle autor neuvádí m sto, kde se d j odehrává, tená e nikterak neochuzuje a pro samotný d j to není podstatná informace.

Na za átku díla se objevuje kritika církve, kdyfl Boccaccio íká: š[...] tito fráte i, kte í v t-inou pat í k t m nejpitom j-ím lidem neotesaných mrav a chování, se domnívají, fle v-emu rozumí a v-echo dovedou lépe nefl jiní, a zatím jsou daleko pod ostatními, nebo si pro svou ubohost netroufají probíjet flivotem na vlastní p st a hrou se tedy jako prasata v-ude, kde bez práce dostanou najíst.⁸⁴

Odsuzuje tak d v ru lidí k t mto ehovník m. P íb h i tento mravní soud podává taktéfl Filomena. Staví do pod adné pozice samu sebe a tedy i ostatní fleny tím, kdy práv z pozice fleny proná-í, fle tito fráte i mohou být p elst ni dokonce i flenu.

Novela kon í v tou: š[...] mnohé jiné noci [se] se-li k vzájemným radostem, k nimfl, prosím, uve , Bofle, ve svém milosrdenství co nejd íve mne a v-ecky k es anské du-e, jefl po nich touffí.⁸⁵

Tento p íb h vypráví Filomena na Neifilin p íkaz ó jakofl to královny t etího dne.

A koli tento p íb h podává Filomena, Boccaccio jí do úst vkládá ostrá slova nehodící se pro flenu. Nap íklad p irovnává mnichy k prasat m.

Smyslem díla je odsouzení hlouposti mnich , jejich pocitu neomylnosti a moci.

Op t si Boccaccio neodpou-tí uffití íslovek. Nap íklad se tená setká s pouffitím sedm, ty icet, jedna i tisíceré.

Celý p íb h je zalofen na dialogu mezi hlavními hrdiny, tedy mezi mnichem a paní.

⁸³ G. BOCCACCIO, *Dekameron*, s. 180.

⁸⁴ Tamtéfl, s. 180.

⁸⁵ Op. cit., s. 187.

...sáhla svého, mluví o muflí jako o šbohem prokletém, i
...nich v domn ní, fle onen muflí tyto skutky skute n
páchá, ho nazývá šhanebníkem, zrádcem a nestydou.õ V této novele se Boccaccio
vyfívá v poufívání metafor a takovýchto ost ejích slov a p íb hu tak dodává
expresivitu.

4. 2. 11 Nespokojená nev sta

4. 2. 11. 1 Shrnutí p íb hu

V Benátkách flije p enádherná neurozená dívka Vittoria. Zamilovává se do ní vzne-ený rytí Flamminio a dvo í se jí. Rodi m se toto chování nezamlouvá, a tak ji provdávají za dob e zaopat eného gondoliéra. Vittoria ale cítí, fle má vy-í hodnotu a nechce první noc strávenou s muflím profít práv s pouhým gondoliérem. P ichází za Flamminiem, který jí rád vychází vst íc. Rád by ji pojmul za fenu, ale ona v-echny jeho nabídky odmítá, a poté co uspokojuje sv j rozmar, se vrací za manflelem.

4. 2. 11. 2 Rozbor díla

Název novely se neli-í od Brusoniho stylu a op t tená i napovídá, o co se jedná. D j se odehrává typicky v Benátkách, prost edí tu ale nijak nefiguruje a nemá tém fíádnou váhu. Hlavním tématem je rozmar mladé dívky. Jako vedlej-í téma vidím vysoké ambice, lásku a milostný chtí . Nám tem jsou práv rozmary mladé dívky. Setkávám se zde s motivem Benátek, rytí ova pokoje, kde se odehrává scéna mezi nimi a motiv dvora.

Hlavní postavy jsou jen dv , Vittoria a Flamminio. Vedlej-í postavou je její bezejmenný manfel gondoliér, rodi e a svatební hosté.

Postavy jsou pro Brusoniho typicky spo e charakterizované. Nejlépe rozpracovaná je práv postava Vittorie. Je sice neurozená, ale u-lechtilá a krásná a práv ze své krásy se snaží profitovat. Cítí se nad azená svému stavu a nehodlá se smí it s osudem oby ejné fleny. Proto ji p íze rytí e d lá dob e. Smi uje se s osudem pouhé gondoliérky, ale sp ádá plán, jak alespo první noc strávit s rytí em a ne s oby ejným muflím, který jí není hoděn. Uskute uje sv j p edem p ípravený plán a dává se rytí i. P esto v-echno ale zná svoje místo a i kdyfl by jí rytí nabídl mnohé, vrací se za svým manflelem.

víst n co málo informací, ale o ostatních postavách autor je vznešený a ulehčil rytí , zamilovává se do Vittorie a dvojí se jí. V okamžiku, kdy za ní dívka přichází a sama se mu nabízí, si uvědomuje své tělo. Zřejmě v milostných záležitostech příliš zkušený není a chtěl by ji mít ve svém životě, ona ho ale odmítá.

Novela je vyprávěna narativním stylem. Na začátku jsou tenáři uvedeni do místa děje novely, aniž by jakkoliv toto místo bylo pro vyprávění podstatné. Není žádným překvapením, že se děj odehrává v Benátkách. V této Benátkách, které jsou kolébkou krásných žen, [...] ⁸⁶ autor poskytuje jejich jistý popis a snad odkrývá tenáři i svůj vlastní vztah k tomuto městu.

V expozici je tenáři uveden do prostředí, kde se tato novela odehrává, je mu představena hlavní postava a to Vittoria. Ke kolizi dochází v okamžiku, kdy se do ní rytíř zamilovává a dvojí se jí, ale jejími rodiči se to nelíbí. Proto ji provdávají, jak se tenáři dozvídá z krize. V peripetii se dívka rozhoduje dát se rytíři. Rozuzlení je krátké, dívka rytíře odmítá a vrací se za svým manželem.

Konec díla je podle mého názoru téměř přesně z Boccaccia. Brusoni tu nepřímo kritizuje rozmary dívek, které aťkoliv dobře vědí, kde je jejich místo, přesto by chtěly aspoň na chvíli ku zafíť, jaký je život vyšítky. Zároveň je zde vyjádřena kritika žen, jež odmítají plně zaujmout své místo a touží po naplnění svých rozmarů.

Vyprávěním je zde ještě osoba ženská jednotného. Použití jako takové v této novele explicitně vyjádřeno není.

Zajímavá je hra se jménem Vittorie, kdy jeho významem autor sděluje již na začátku, že tato dívka vždy zvíťazí, předeveďm tedy dosáhne svého ve svých rozmarech.

⁸⁶ In Venezia, madre delle bellezze [...] Příklad autora L. D. G. BRUSONI, *Novelle*, s. 19.

příkladu jsem si vybírala náhodně. V téžinou kvůli velmi složitě syntaxi jsem raději volila novely kratší svým obsahem. Nakonec jsem rozebírala –est Brusoniho novel a k nim hledala v Boccacciov Dekameronu nějaké podobné novely.

Docházím k názoru, že se Dekameron stal jistě pro Brusoniho při psaní svých novel tím nejvýšejším příkladem. Na které novely přímo bijí do očí svou podobností. Přesto jen si tyto autoi nejsou podobní v každém ohledu. Například typicky boccacciovským erotickým motivem se Brusoni vyhýbá. Choulostivé situace popisuje například slovy: «[...] on získal kvůli mého pannenství.»⁸⁷

Jak jsem se ufl zmiňovala, Brusoni nenásledoval slepě a ve všech ohledech svého vzoru. Nedrží se rámcem vyprávění jako Boccaccio. Novely nepropojuje žádným rámcovým příběhem. Každou novelu také samostatně pojmenovává a z toho jmenem lze snadno usoudit, o čem bude příběh vyprávět.

Část novel se zaměřuje na zpracování témat týkajících se lásky. Například se v jejich dílech objevuje téma lásky, které nikdo brání, ale také láska, o které se pochybuje. Autoi také mluví o rozmarech a touhách žen, o chytrosti rodí v překérních životních situacích. Tená se setká ale i s tím, co se stane tomu, kdo touží po cizí ženě i touží pomstě.

Co se týče postav, Boccaccio používá různé stylistické prostředky, podle toho z jakého prostředí vypráví svůj příběh. Umí své postavy vykreslit psychologicky a také je zařazuje do sociální třídy. Naproti tomu Brusoniho hrdinové jsou černobílé, postavy málo vykreslené, statické a téměř se nevyvíjí. Z hlediska psychologické kresby se jedná spíše o ploché postavy. Nevyužívá ani jazyka k charakteristice postav. Mám na mysli například použití dialektu.

Co se týče jmen, Brusoni také volí jména, která jí charakterizují postavy, ale nijak jména nekomentuje. Například v novele *Nespokojená nevěsta* dává ústřední hrdince jméno Vittoria, což dává snadno tušit, že tato postava zvíťzí v tom, co si předsevzala.

⁸⁷ [...] che un huomo tanto idegno possa vantarsi d' avere colto il fiore della mia Virginità. Příklad autora L. D. Op. cit., s. 21.

možné, že v Brusoniho novelách dochází k takové
ku postavu pojmenuje, a když se o ní zmíní, je podruhé,
její jméno mluví. Tohoto úkazu jsem si všimla například v novele *Zrazení zrádci*, nebo
Zamilovaná dvorní dáma.

Boccacci v úvod novel má rád. Tená se dozvídá, kdo vyprávěl předchozí den a dál je
připojeno pár vět a po ní následuje příběhem další vyprávění. Boccaccio také v této části vkládá
na úvod svých novel mravní soud na kterého prohejkuje společností. Jiní tak bez
skrupulí a tená okamžitě tuší, o čem se bude vyprávět. I na počátku Brusoniho novel
se dá nalézt jistý řád. Sdílí místo, kde se příběh odehrává a seznámí tená se s postavami
a až poté pokračuje s vlastním příběhem.

Novely jsou vždy ukončené. Tená zná konec příběhu. Pokud není ponaučení a soud
vyjádřen explicitně, tená si ho snadno odvodí.

Brusoni obvykle píše ve svých novelách příliš zpracovanou němou. Jedná se
spíše o jakési poznámky, které dokládají to, o čem se vyprávělo snahou přesvědčit tená se.
Až na výjimky nepoužívá dialog. Z pouhopouhé přímé řeči, která je navíc interpunkčně
nijak neoznačena, se nedozvíme téměř žádnou novou zásadní informaci, než to co už
z textu známe. ŠDcero moje, ty jsi brala příliš vážně tuto záležitost s oním ušitelem,
který si vzal do hlavy, že se potichu postará o tento zmatek.⁸⁸

Pokud se Brusoniho osoby oslovují, potom v této části za pomoci druhé osoby mnohého
říska. Tená si toho může všimnout například v novele *Hříchy noci*: ŠJe tedy možné,
duše moje, že můžete takovou nízkou zradou zbavit člověka?⁸⁹

Ne všechny postavy ovšem promlouvají právě za pomoci vykání. Ku příkladu rodí se
na své děti v přímých promluvách obrací za pomoci vykání. ŠDcero moje, ty jsi [...].⁹⁰

Rytíř z novely *Zamilovaná dvorní dáma* k hlavní hrdince promlouvá také takto:

ŠSvlékní mně. Chci, abys mi dnes slouffila jen ty.⁹¹ Usuzuji, že tím chtěl autor je-
více poukázat na nadřazenost onoho rytíře nad touto dvořankou, protože ona k němu

⁸⁸ ŠFiglia mia, tu l'hai fatta maiuscola questa lettera col Maestro, si mise in testa di provedere senza
strepito à somigliante disordine. Příklad autora L. D. Tamtéř, s. 133.

⁸⁹ ŠSarà dunque possibile, anima mia, che vogliate con un tradimento sì vile privarmi di vita? Příklad
autora L. D. Tamtéř, s. 124.

⁹⁰ ŠFiglia mia tu l'hai [...]. Příklad autora L. D. Tamtéř, s. 133.

⁹¹ ŠSpogliami, che non voglio stanotte altro servizio, che quello della tua persona. Příklad autora L. D.
Tamtéř, s. 240.

ane, prosím vás, abyste mi odpustil [...].⁹² V novelách,
ke svým mufl m obrací se slovy: šm j paneř.

Evidentn jsou oba auto i fascinování íslovkami a snad v kařdém p íb hu se n jaká objevuje. Brusoni se pouze výjime n smi uje s obecným ozna ením jako nap íklad špárř, šn kolikř i špzd v nociř. Hlavn u asového ur ení udává naprosto p esn hodinu, kdy se událost odehrává. Tato fascinace p esným ur ením je zajímavá, protože krom zasazení p íb hu do n jakého konkrétního místa, striktní a p esný ve svých popisech není. Svorn také uřívají básnických figur jako nap íklad metafory, personifikace i p irovnání. Oba auto i jsou totiž mist i v pojmenování choulostivých situací. Pokud cht jí situaci zaobalit, volí tyto prost edky, jako nap íklad metaforu. Brusoniho hrdinka ku p íkladu íká: š[...] já se budu moci uř navřdy ut –ovat p i vzpomínce, ře jsem darovala ř ři lásky tak vzne–nému rytí i.⁹³ V Boccacciov tvrtém p íb hu z pátého dne se řená setkává se hrou se slovem slavík. Ze skute něho názvu zví ete ho autor m ní v ozna ení muřství hlavního hrdiny.

Co se týká stylistických prost edk , Brusoni s nimi p ři–nehý í. Proto se mi zdá velmi zajímavé, ře novela Nespokojená nev řta za řná práv personifikací.

řIn Vinezia, madre delle bellezze [...].⁹⁴

Mofná, ře se inspiroval Boccacciem, který na po átku svého desátého p íb hu z prvního dne promlouvá ke řená i za pomoci p irovnání takto: řJako jsou za jasných nociř ozdobou nebe hv zdy a jako jsou na ja e ozdobou zelených lu in kv ty, [...].⁹⁵

Výjime n řahá Brusoni i po pouřtí e nických otázek. řAle jak na tom byla Semiramide potom, co ji nav–řivil Dunstano ve spole nosti samotného Ernesta.⁹⁶

Brusoni se dívá na spole nost stejnýma o ima jako Boccaccio. Neop vuje a nevyzdvihuje soudobou spole nost, ale svými novelami se snaří nazna it i p ímo otev en ukázat její proh e–ky a nedostatky. Jeho pohled na spole nost je dosti kritický, p edev–ím se tak z mého pohledu řeví pohled na řeny, které vidí jako ne–astnice zmítané vlastními chtí i.

⁹² řMio signore, vi suplico di perdonarmi questo mancamento[...].⁹² P eklad autora L. D. Op. cit., s. 242.

⁹³ ř[...] che potrř sempre consolarmi con la memoria d’aver donato la rosa d’amore a un cavallier così degno. P eklad autora L. D. Tamtéř, s. 21.

⁹⁴ řV Benátkách, které jsou kolébkou krásných řen [...].⁹⁴ P eklad autora L. D. Tamtéř, s. 19.

⁹⁵ G. BOCCACCIO, *Dekameron*, s. 61.

⁹⁶ řMa qual si rimase Semiramide allora, che visitata da Dunstano in compagnia di medesimo Ernesto [...].⁹⁶ G. BRUSONI, *Le curiosissime novelle*, s. 19.

h novel Girolama Brusoniho

ráci také p ílohami p eklad n kolika t chto novel, o nichfl tu hovo ím. Tedy jsem si vybrala p t novel Girolama Brusoniho z knihy *Le curiosissime novelle amorose*. Vybrala jsem si je nahodile, zkrátka tak, jak m jako tená ku nejvíce zaujaly. V tomto shrnutí bych cht la pojednat o problémech, které na m b hem p ekládání íhaly.

Prvotním úskalím bylo zvyknout si na dobový pravopis, který v tomto díle je zna n nestálý. Nap íklad ufl jen autorovo jméno lze nalézt ve t ech podobách: Brusoni, Brusoni, Brvsoni. Nestálosti jsou vid t i v psaní písmen V, U a ; S a . Nap íklad v novele *Gli errori della notte* lze na stran 122 najít jméno *Dun tano* a naopak na stran 125 *D tano*. V celém textu p evafluje namísto psaní písmene S znak , ale i p esto nacházím v textu nap íklad *sí*. Nestálost je vid t i p i psaní dvou S nap íklad ve slovech *vole e, e ere*, kdy jsem narazila i na formu *mena se, ave se*. Lze tu najít také latinské tvary jako nap íklad *gratio o, imaginatione*.

Jazyk tohoto díla naprosto odpovídá své dob . To znamená, fl se zde tená setká s archaismy, s latinismy, ale také s benátským dialektem. Není novinkou sloflitá syntax i chyb jící interpunkce. Z ejm nejv t ím problémem, se kterým jsem se setkala, pro m byla práv syntax t chto novel. P i svém p ekladu jsem se snaflila co mofná nejmén zasahovat do této syntaxe a pokud to bylo jen trochu mofné, zanechat ji sloflit j í a tím i autenti t j í. ásto jsem ov em dala p ednost tomu, v tu dlouhou tém na celou jednu stránku rozd lit do n kolika smysluplných v t.

P i p ekladu zem pisných jmen jsem se drfla zavedeného úzu v eském jazyce. M sto Venezia jsem tedy p elfflila jako Benátky, ale m sto Vicenza jsem zanechala v tomto tvaru, protofl v eském jazyce nemá jinou obdobu.

Tyto novely nejsou recentními, tudífl jsem narazila i na obtíflnosti p i p ekladu slov, která v dne ní ital t in j ífl nejsou i jsou pouflívána jen velmi málo. N která tato slova jsou si ale natolik podobná, fl jsem nalezla ekvivalentní slovo uflívané v dne ní ital t in .

Samoz ejm byl pro m výkladový slovník nezbytnou sou ástí, protofl n která slovesa i podstatná jména se v pr b hu let zm nila i pozm nila sv j význam.

Narazila jsem i na p ekáflku, jak p elfflit p ídavné jméno, které má v eském jazyce dva protikladné významy. V tomto p ípad jsem zohlednila smysl a poselství celého díla a afl poté jsem tomuto p ídavnému jménu hledala vhodný ekvivalent.

n které pasáže byly téměř pochopitelné vzhledem
problém jsem vyřešila tak, že jsem pořádala rodilého
mluvčího o převedení oné pasáže do současně italštiny. Ve chvíli, kdy jsem pochopila
smysl zmínované pasáže, jsem přistoupila k překladu.

V Brusoniho díle jsem našla určitá slova, která jsou napsána velkým začátečním
písmenem. Vycházím z toho, že je to dobový úzus, protože tato slova při četbě textu
čtenář zaujmou. Velkým písmenem na začátku slova chce moffná autor pojmenovat
jistý úkaz. Například šKrajō. Rozumí se tím, podle mého mínění, kraj již určitě, jen ho
nejmenuje, ale abychom ho nezaměňovali s krajem v obecném slova smyslu, dává mu
oním písmenem tento charakter.

Podle mého názoru, dokáže Brusoni přitáhnout dnešní čtenář pravě strohostí
příběhu, kdy je čtenář postrkován k vnímání příběhu samotného a nesoustředí se tolik na
postavy. Barokní literatura se samozřejmě zásadně liší od literatury dnešní, navíc jeho
novely nebyly nikdy doštiny přeloženy a toto vše je na tomto díle tak lákavé.

Exemplář těchto novel je na světě jen pár a obecně nejsou příliš vyhledávány.

Netvrdím, že právě tyto barokní příběhy dokáží vzbudit u čtenáře velký zájem, ale
právě svou zajímavostí, svou historií, tím, že všechny ostatní díla tohoto autora ufl byla
studována, to vše činí právě tyto novely tak pozoruhodnými.

... se nechal Brusoni skutečně inspirovat Boccacciem při psaní sbírky *Le curiosissime novelle amoroze*. Za druhé, zda a nakolik jím byl ovlivněn. A jako poslední otázkou jsem se zabývala, kdo to byl Girolamo Brusoni. Kromě těchto otázek jsem se také zabývala hledáním dalších dostupných pramenů k tématu mé bakalářské práce.

Nechal se skutečně Brusoni ovlivnit Dekameronem?

Na základě analýz vybraných novel si troufám tvrdit, že tu jistá podobnost skutečně je, a tudíž je více než pravděpodobné, že jím byl Brusoni skutečně ovlivněn.

Z čeho se tak dá vlastně usuzovat? Nemůže být náhoda, že novely, které jsem analyzovala, vykazují s novelami z *Dekameronu* natolik podobné rysy. Společnými znaky jsou například témata novel, obdobné motivy, postavy, jejich postavení v novelách. Dále básnické figury, poučení, které z nich vyplývá i podobné formulace. Dalo by se předpokládat, že Brusoni, který se mohl opírat o dvě stiletou tradici tzv. šboccacciiovské novely, mohl snadno Boccaccia svou narativní technikou přejmout. To se mu ale nepodařilo a svůj vzor nepřekonal.

Dále jsem se ptala, kdo to byl Girolamo Brusoni. Zjistila jsem, že autoři, kteří se o něm zmíní, nejsou jednotní a často má každý z nich informace, jež se u jiných autorů neobjevují. Rozhodla jsem se proto tyto informace poskládat a vytvořit mi o něm co nejjasnější Brusoniho portrét.

Byl to studovaný muž, benátský literát, který se angažoval i v politice. Uměl si získat ochránce, ale i etné nepřátele. Pobýval i v klášteře, odkud se rozhodl utéci a byl proto v znužení. Tato zkušenost mu poslouží k sepsání dalšího díla. Psal díla v duchu flámského, zabýval se i překladem. To, že jeho dílo mělo být dáno i na index, svědčí o tom, že se nesnažil zalíbit, ale psal tak, jak sám chtěl.

O jeho vztahu k ženám jsem se z jeho životopisu dozvěděla jen málo. Zřejmě nešťastná láska ho dohnala k rozhodnutí vstoupit do kláštera a možná i z tohoto důvodu se s matkou svých dětí nikdy neověnil. Po prostudování jeho novel, ovšem docházím k názoru, že jeho vztah k ženám byl poněkud komplikovanější. Téměř ve všech

Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

co otrokyn svých tufleb. Zda je takto popisoval z vlastní
ní fikce, se ufdnes jen t fko dozvíme.

Velmi si také cením toho, že se mi podařilo objevit seznam děl, který se nachází v knize
Le curiosissime novelle amoroze, jež jsem studovala. Tato díla totiž nejsou nikde
zmiňovaná. Bohužel se mi k nim nepodařilo zjistit žádné další užitečné informace.
Podle mého názoru tato díla stojí za další studium, protože se o nich neví, a tudíž
nejsou ani Brusonimu připisována.

I přesto, že ostatní období jsou jistě pro dnešní čtenáře zajímavější, věřím, že tato
sbírka je nesporně zajímavé dílo, které dokáže překvapit i dnešního čtenáře.

PDF Complete
Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

presentato il libro che avevo studiato e anche dove si
attualmente trovava.

Mi sono dedicata alla descrizione dettagliata di questa opera e alla sua struttura. Nel primo capitolo ho cercato di inserire Brusoni nel contesto del tempo in cui aveva composto le sue opere e perciò ho riassunto il Seicento in Italia. Ho anche ricordato Venezia (la città con la quale Brusoni è collegato) e l'Accademia degli Incogniti, di cui Brusoni, assieme ad altri, faceva parte. Ho ricordato almeno gli altri autori ed ho anche caratterizzato questa accademia. Inoltre per dare un'idea, ho presentato anche altri autori mondiali che hanno scritto le proprie opere in questo periodo.

Nel secondo capitolo mi sono occupata completamente di Girolamo Brusoni. Mi sono interessata alla sua vita delle informazioni accessibili ed ho studiato anche le sue opere. Inoltre ho introdotto anche gli autori che avevano influenzato in qualche modo il Brusoni o con i quali aveva avuto qualche conflitto. Per esempio Angela Taraborri, Aprosio di Ventimiglie, G. F. Loredano o Ferrante Pallavicino. Ho cercato di confrontare tutte le informazioni possibili delle sue opere, dal nome di opera fino a brevi caratteristiche delle opere.

Nel successivo capitolo mi sono dedicata al modello di Girolamo Brusoni ó cioè Giovanni Boccaccio ó e brevemente ho caratterizzato la sua vita e le sue opere.

Mi sono occupata della descrizione del *Decamerone* nel quarto capitolo. Nel sottocapitolo mi sono dedicata alla caratteristica della novella scelta del *Decamerone*. Così come ho presentato il *Decamerone* ho presentato anche *Le Novelle amoroze*. Nel seguente sottocapitolo ho analizzato la novella scelta di Brusoni e dopo ho provato a confrontare entrambi gli autori in base alle caratteristiche delle loro novelle. Allo stesso modo ho paragonato ancora cinque novelle di Boccaccio e cinque novelle di Brusoni.

Ho lavorato con i singoli momenti delle loro opere nel quinto capitolo e in base alle conoscenze scoperte ho provato a confermare se veramente Brusoni sia stato influenzato

PDF
Complete

*Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

Nell'ultimo capitolo mi sono dedicata al riassunto della traduzione delle novelle scelte.

Non ho neanche dimenticato di ricordare la lingua della raccolta stessa.

1891.

<http://www.baroque.it/barocco-cultura/cultura-barocca-letteratura.php>, 8. 3.2010.

Andrea BATTISTINI, *Il barocco*, Roma, Salerno, 2000.

Giovanni BOCCACCIO, *Il Decameron*, tomo II, Londra 1768.

Giovanni BOCCACCIO, *Il Decamerone*, ed. Vittore Branca, Milano 1999.

Vittore BRANCA, *Dizionario critico della letteratura italiana*, Torino, UTET, 1994².

Benedetto CROCE, *Nuovi saggi sulla letteratura italiana del Seicento*, 1931.

Brendan Maurice DOOLEY, *The social history of skepticism: experience and doubt in early modern cultur*, Baltimore, The Johns Hopkins University Press, 1999.

James Kennedy ESDAILE, *A List of English Tales and Prose Romances Printed Before 1740*, Charleston 2009.

Bartolommeo GAMBA, *Delle Novelle Italiane in Prosa Bibliografia*, Firenze 1835.

Maria di GIOVANNA, *La trilogia mondana di Girolamo Brusoni*, Palumbo 1996.

Michael HUNTER, David WOOTTON, *Atheism from the Reformation to the Enlightenment*, New York, Oxford University Press, 1992.

<http://www.iliteratura.cz/clanek.asp?polozkaID=19733> 15. 3. 2010.

Carmine JANNACO, Martino CAPUCCI, *Il Seicento*, Piccin, Vallardi, 1986.

Edward MUIR, *The culture wars of the late Renaissance: skeptics, libertines, and opera*, Harvard University Press, 2007.

Ji í PELÁN, *Slovník italských spisovatel* , Praha, Libri, 2004.

Vladimír PROKOP, *D jiny literatury od starov ku do po átku 19. století*, Karlovy Vary 2006.

Ezio RAIMONDI, *Trattatisti e narratori del Seicento*, Milano ó Napoli, Ricciardi, 1960.

www.repubblicaletteraria.it/exlibris_autori_critica.htm, 17. 2. 2011.

Hugh James ROSE, *A New General Biographical Dictionary, Projected and partly arranged by the late Rev. Hugh James Rose, B. D., Principal of King's College, London. In Twelve Volumes, zde V.*, London 1848.

Francesco DE SANCTIS, *D jiny italské literatury*, Praha 1959.

Arcangela TARABOTTI, Letizia PANIZZA, *Paternal tyranny*, Chicago, The University of Chicago Press, 2004.

Le Curiosissime novelle amorose del cav. Brusoni. Libri quattro. Con nuova aggiunta,

PDF
Complete

*Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

- Girolamo BRUSONI, *La Fuggitiva, 2a impressione*, Venetia, G. Sarzina, 1640.
- Lo Scherzo di Fortuna*, di Girolamo Brusoni, con altri componimenti del medesimo, Venetia, G. Corradici, 1641.
- Ragguagli di Parnasso*, di Girolamo Brusoni, In Venetia, G. Corradini, 1641.
- L'Ambizione calpestata*, Venetia, G. Corradici, 1641.
- Delle Lettere amoroze di Girolamo Brusoni*, libri quattro, Venetia, G. Oddoni, 1642.
- Girolamo BRUSONI, *Il Camerotto*, Venetia, per F. Valvasense, 1645.
- Girolamo BRUSONI, *I sogni di Parnaso*, s.l. n.d., [1650]
- Girolamo BRUSONI, *Vita di Ferrante Pallavicino*, Venezia, Turrini, 1654.
- Girolamo BRUSONI, *L'amante maltrattato*, Venezia 1654.
- Girolamo BRUSONI, *Trascorsi academici. Libri sei*, Venetia, Guerigli, 1656.
- Girolamo BRUSONI, *La gondola a tre remi, passatempo carnevalesco*, Venetia, Storti, 1657.
- Dell' Historie universali d'Europa, compendiate da Girolamo Brusoni*, Venetia, F. Storti, 1657.
- Girolamo BRUSONI, *Nuova Scelta di sentenze, motti e burle d'huomini illustri*, Venetia, F. Garbezza, 1657.
- Girolamo BRUSONI, *De' concetti politici, e morali. Raccolti e illustrati con varie osservazioni storiche*, Cesena, Neri, 1661.
- Dell' Historia d'Italia, di Girolamo Brusoni, dall' anno 1625 sino al 1668, libri ventiotto*, Venetia, F. Storti, 1661.
- Assedio di Pavia et suo discioglimento descritto da Girolamo Brusoni nella sua historia delle guerre d'Italia dall'anno 1635 sino il 1655* (S. l. n. d.).
- Girolamo BRUSONI, *Gli Aborti dell'Occasione*, Venezia 1641.
- Girolamo BRUSONI, *I Complimenti Amorosì*, Venezia 1643.
- Girolamo BRUSONI, *L'Orestilla*, Venezia 1652.
- Girolamo BRUSONI, *Le novelle amoroze*, Venezia 1655.
- Girolamo BRUSONI, *S. Giovanni vescovo di Traù*, Venezia 1656.
- Girolamo BRUSONI, *Le Campagne dell' Ungheria degli anni 1663 1664*, Venezia 1665.
- Girolamo BRUSONI, *La Filismena*, Venezia 1657.

no alla Moda, Venezia 1658.

nezia 1659.

Girolamo BRUSONI, *La Fenice*, Venezia 1659.

Girolamo BRUSONI, *La Peota smarrita*, Venezia 1662.

Girolamo BRUSONI, *Nuova Terza Selva, aggiunta alla Selva di Varia Lettione di Pietro Messia*, Venezia 1670 2^a.

Girolamo BRUSONI, *Historia dell'ultima guerra tra Veneziani e Turchi*, Venezia 1673.

Girolamo BRUSONI, *L'Elucidario Poetico Riformato, e Accresciuto*, Venezia 1674.

*Selua di Varia Lezione Aggiunta a quella del Messia*⁹⁷

Le Poesie

Varie Osseruationi sopra le Relazioni Vniuersali di Giouanni

L'Antigenide

L'Ardemia

Il San Giouanni

Le Nouvelle

Gli Elogi degli Accademici Incogniti

P ekládal:

Prediche per le domeniche dell'Auuento, e di tutte le altre fino a Quaresima insieme con alcune feste piu principali. Del padre Emmanuel di Naxera. Trasportate dalla lingua spagnuola nella italiana dal sig.r Girolamo Brusoni, Venezia 1658.

Il cavalier della notte, Bologna 1679.

⁹⁷ Tento seznam jsem p evzala z titulního listu nakladatele. O následujících dílech se mi nepoda ilo zjistit řádné bliř-í informace.

Libro primo:

Gli Amori Tragici
L'Amante Schernito
La Sposa Malcontenta
Gl'Inganni della Chitarra
Il Seruo Fortunato
L'Amante Obbediente

Libro secondo:

La Costanza Materna
L'Ingannatrice Ingannata
Il Fauorito Precipitato
Gli Amanti Sepolti Viui
La Gelosa Malcapitata
L'Onestà Tradita

Libro terzo

Gli Errori della Notte
La Madre Sauia
I Traditori Traditi
La Forza Castigata
La Vendetta Sicura
La Giustizia Oltraggiata

Libro quarto:

L'Adultera Generosa
Le Venture Inopinate
Il Mortorio de' Viui
L'Auarizia Scornata
L'Onore Ricuperato
Il Caualliere Miracoloso

PDF
Complete

*Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

La Cortigiana Innamorata

La Forza dell'Invidia

zení zrádci

fiil jednou vzne-ený princ, který se jmenoval Cassandro, a ten provdal dv mladá sestry, Irene a Priscu, dcery Damigelly, jedné dámy, jeff byla jeho oblíbenkyn . Vyvdal je za dva rytí e z Attiky, za Antigona a Seleuca, kte í nevím, zda kv li okouzlení n jakou dívkou nebo kv li t lesné indispozici bu protofe je u kla n jaká fien-tina nebo z p irozené indispozice nebyli schopní dostát svým manfelským povinnostem a upadli do nenávisi a pohrdání dívek takovým zp sobem, fe ob tvrdily, fe jsou u sestry, ale byli tém neustále v dom prince. Cítily se tam natolik jako doma (a pro Cassandra byly tém jako dcery), fe Antigono a Seleuco získali silný dojem, fe si princ ufvívá s ob mi dívkami. P esto ml eli a p etva ovali se afl do doby, kdy se princ zdrffel v Aténách kv li zábav . Tu se p ihodilo, fe za-el Antigono na náv-t vu do viily churavého rytí e a za al je-t více flárlit a byl rozhodnutý vyvolat v Seleucovi vztek. Spole n se tedy rozhodli dát je ob znovu zavolat dom prost ednictvím matky a dal-ích p íbuzných dam, ale setkali se s neuv ítelným odporem dívek a tím se více potvrdilo jejich podez ení. Proto za ali sp ádat plány, jak se vymanit z této domn lé hanby, kdy jejich vlastní feny m ly sloufít jako rozmar cizího prince.

Av-ak Seleuco, k n mufl rovn fl dosp ly e i o tom, jak je -vagrová ke Cassandrovi úslufná, si popravd nemyslel nic tak -patného, nefl jak si o t chto pletichách domý-ěl Antigono, velmi nerad totifl d lal ukvapené soudy. Ale poté co kone n byl udolán p emlouváním Antigona, který se chlubil, fe na-el zp sob, jak se Cassandro nem fe cítit uraflen, pokud se s dívkami náhodou setkají (t flkými kroky totifl vede jinak zdravé mufl nezdravá flárlivost milované krásy a fale-ná záminka odvádé pov sti!), nechal se p im t k zosnování rad ji vlastní zkázy nefl zkázy dívek. Tedy našli po dlouhém p emý-lení tuto zradu: M la se konat oslava svatby jistých snoubenc ze dvora p íbuzného Seleuca a p edstírali, fe tam pozvali ze slu-nosti i dívky, které byly tak nevinné, fe by si nemohly myslet nic -patného, nato fl by je napadla tak ohavná ni emnost manfel . P íjaly tedy pozvání, a kdyfl p í-el o ekávaný den oné slavnosti, -li jim naproti oni sami, doprovázení Damigellou a Polissenou, jejich matkou a sest enkou. Kdyfl dorazili do blízkosti zmi ovaného domu, kde byl hluk a zmatek tisíc lun , vystoupili mladíci na provizorní most kv li zv t-ení b ehru, aby bylo mofné pohodln vystoupit z lodí, protofe práv v t chto dnech byla vysoká voda díky jifním v tr m. Nemohli tedy p ístát na obvyklých stupíncích, a tak nechali lstiv jako první vystoupit

slední vystupovaly na p řídí lodi dívky a podávaly ruku, e v tom dal Antigono znamení, aby lo odrazila od b ehů a ob okamžit spadly do vody. Ale to nebyl právě kýžený cíl ni emného plánu mladík , protože podle p ipravené intriky m l námo ník na most str it do lodi tak, aby poh bila dívky, a to tak, aby zahynuly d íve, neř by jim mohlo být pomoheno. Zabránila tomu ale Prisca, která se chytila p í pádu –at Seleuca s onou silou, jíř p íroda obda uje ne– astníky bojující o řivot, a t ebař je–t chvíli odolával, nakonec ho stáhla s sebou a oba dva klesli do hlubiny, odkud se posléze vyno ila Prisca s pomocí jednoho Cassandraova gondoliéra. Ten když vid l tento pád, ihned sko il do vody z gondoly, ve které byly pokojské a dal–í sluřebné t chto dam, a bylo –t stí, ře ji vytáhl řivou. Stejn tak řivá, a koliv v bezv domí, byla vytařená Irene n kolika mladíky, kte í ji vid li z domu a nemysleli na vlastní nebezpe í a sko ili odvážřn do vody jí na pomoc. Ale nedopadlo to podle p edstav Seleuca, protože –t st na oklamala namy–lenou hru tohoto mostu a on byl vytařen úpln mrtvý. Tř st na v–ak na tom most vyvedla je–t drsn j–í kousek. Polissena pozorovala nejd íve Antigon v chlad p í záchran vlastní manřelky. Vid la, ře vynadal gondoliérovi, ře ji zachránil, nebo jí vytáhl do Cassandraovy lodi a ře jeho vlastní gondolié i stejn tak vylekaní k ikem ostatních, mu vy ítali toto ne–t stí, protože m li –patné sv domí ze spáchaného deliktu a byli vzteky bez sebe. Snadno si p edstavila zkázu svých sest enic a necht la, aby mohlo znovu dojít k takovému zvlá–tnímu p ípadu, aby se toto uř nikdy více nemohlo p íhodit v tomto m st , kde plují s takovou –ikovností lod . Polissena mající velkolepého ducha a odvážřné a rozhodné srdce, oto ila se nenávistn na Antigona: řAh, Zrád eř ekla, řtak takovýmto zp sobem zachází–s dcerami Cassandra?ř A protože nem la jinou zbra , sev ela mu ruce kolem krku a –řtila ho s takovou silou, ře to ne ekal a upadl nejřve spí–mrtvý neř řivý, ale stále byl na řivu, protože Damigella, která na tom stále je–t byla zle, spí–e mrtvá, neř řivá, kv li ne–t stí dcer, p í–la k sob za zvuku této v avy a vid la, jak se Antigono snařil vytasit me , který m l na boku, aby ho zabodl do b icha rozzu ené Polisseny. Ta totiž napřn ná vztekem z t chto událostí, necht la povolit sev ení rukou na jeho krku, a tak b řela Damigella na pomoc nete i, nejen mu zabránila pokra ovat, ale vytrhla mu z ruky dýku, nev d la ale co s ní d lat, a tak ji podala Polissen . Ta jí vrazila s ve–kerým zápalem, jaký by sta il zachránit tonoucího, do Antigona, a tolikrát probodla jeho řivot, ařl kone n padl na íkajíc na zem. K úd su neskonáleho po tu p íhlřejících z lodí a oken tomuto tragickému p edstavení, vrhla se jedním skokem více neř muřn do

dorazila i Damigella, poru ily gondoliérovi, aby se
ho víc, neřfle nemohly ob tovat za ob svého pohrdání
i Antigonovi gondoliéry, spoluú astníky této zrady.

Ale Irene a Prisca, a koliv plné strachu a trápení z tak zvlá–tní události z staly dlouho
sklí ené z tak smutného poklesku. Moud í muřfi pak obdivovali ú inky bořské
spravedlnosti, jeřfi zpravidla dává na hlavu zrádc dopadnout on m zradám, jeřfi
plánovali na úkor nevinných, a ozbrojuje k jejich potrestání bezbranné ruce samotné
bojácnosti.

Tímto ne–t stím skon ily první kv ty mládí prvních dní řivota zrazených zrádc , rytí
Antigona a Seleuca, kte í si za své dal–í ct né kvality zaslouřfili prořfít dlouhý řivot. Ale
kv li tak nerozvářfnému podniku, kv li po–etilé řárlivosti a p edstav zneuct ní vlastní
cti, byli hodni tak nehodného a tragického konce.

Ve vznešeném a slavném městě zvaném Vicenza filioval rytíř Dunstano, který byl nadmíru rozmarný, ale byl také obdarovaný vzácnými duševními a tělesnými přednostmi. I když se zdálo, že celý bafnil po boji, nepropásl ani chvilku času, kterou by nevyužil na hudbu a poezii, a tyto dvě záliby ho znenadání obdělaly láskou Semiramidy. Semiramida byla jedna krásná dáma, která také nacházela nesmírnou zábavu ve zpěvu a ve verších. Ale protože byla provdaná za flárlivého manfela podléhajícího svým představám, že pokládá i stíny své obrazotvornosti za skálopevné skutečnosti, trvala dlouho tato vzájemná milostná náklonnost bez jakékoli výsledku.

Přece konečně přišlo léto, ve kterém vychází dámy a rytíři trávit večery na světlém vzduchu na místě za hradbami, které se jmenuje Martovo pole. A tehdy se zaflehla v Semiramidě jakási naděje, že by mohl nastat moment vyvrcholení lásky, protože její manfel odjel za svými záležitostmi do Benátek. Dala proto vědět Dunstanovi, aby se vyvaroval toho, aby byl viděn za dne, a přijde v noci do domu jakési sousedky, kam přijde tajně i ona ze svého paláce. Dunstano byl – astný z takové zprávy, okamžitě paní uposlechl a pevně doufal, že tuto noc získá prémii za svou dlouhou milostnou námahu. Když dorazil na určené místo, našel ale místo paní její sluffku, která ho pouze upozornila, že se toho dne vrátil z Benátek její manfel a paní se odebrala na chvíli na čerstvý vzduch, aniž by věděla kam přesně. A se ale vrátí za dvě hodiny a že tu bezpochyby tuto paní najde, protože je rozhodnutá s ním mluvit za každou cenu.

Dunstano byl nesmírně zasažen takovou zprávou, ale protože se domníval, že tohle byla jedna z těch náhod, které nemají žádný protilek nebo ochranu a že –t stí v lásce závisí na trpělivosti připekání náhodných okamžiků, rozhodl se jít (a koli právě odbila jedna hodina v noci) na Martovo pole, ale pak se vrátil, aby dostal věnovanou hodinu Semiramidiny rozkazy. Na Martov poli se ocitl úplně sám. Obloha byla zatažená a hrozila deštěm. Chvilku se tu celý nevrhlý a zmatený procházel, když zaslechl smutný a bolestný dívčí hlas, který říkal: „Je tedy možná, duše moje, že můžete takovou nízkou zradou zbavit flivota?“

Dunstano se rozčílil, když slyšel tato slova, nastražil uší tím směrem a cítil, že byl přiveden této paní na pomoc, a uflita nařkáající paní byla kdokoliv. Když ale dorazil do jisté blízkosti, objevil kórá bez kóřho a jednu dámu, která na kolenou prosila o flivot

...out me em hru . Onen mufl kdyfl usly-el kroky
...se na n j a zeptal se ho, co hledá.

šZasluhuje-potrestat, protofle jsi zbab lý zrádce a také i hanebný vrah, kdyfl v tuto dobu a na tomto míst týrá-fle nu, která nemá na obranu víc nefl slzy a vzlyky.õ ekl Dunstano.

Rytí odpov d l výpadem me em, proti tomu se Dunstano ubránil a vy ítil se na n j s takovou vervou, fle ho smrteln zasáhl a mufl padl nap l mrtvý na zem. To kdyfl Dunstano uvid l, ustoupil dál od paní, nepokra oval jifl v boji a zjistil, fle omdlela strachem. Vzal jí do náru í a pohodln jí usadil do ko áru. Sám vysko il na kozlík vozu, a tak rychle, jak kon mohli cválat, se vrátil do vlastního domu. Tam p enesl do jednoho pokoje tuto neznámou dámu, která se stále neprobrala z mdlob, a aby nikdo proti n mu nepojal fládné podez ení, odvezl tento ko ár zp t p ed dve e jednoho fará e zdej-ího kraje. Oknem se s ním domluvil, aby se postaral o to, aby se ko ár ocitl v rukou toho, kdo se následující ráno objeví. Poté -el do domu Semiramidy, ale stále tu byla jen slufka bez své paní. Myslela si, fle -la s manflelem na ve e i do domu matky, u které m la ve zvyku trávit mnohokrát as kv li d v rné oblíb , která mezi nimi byla. Dunstano vzteklý láskou i zoufalstvím -el okamflit do domu této paní, ale protofle tam nena-el fládných host , znovu se vrátil do domu Semiramidy, který nalezl plný ve ejných ú edník a dozv d l se, fle práv p inesli dom smrteln zran něho Andreasse, jejího manfela.

Zdálo se tedy Dunstanovi, fle nastal okamflík, aby se stáhl, protofle tu bylo nebezpe í, fle kdyby ho našli na tomto míst ozbrojeného, mohla by se spravedlnost domnívat na základ rytí ových zran ní, fle to on spáchal ten zlo in.

Ale vra me se k na-í dám . Ta byla omrá ená strachem, kdyfl vid la zran ní mufl, který ji cht l zabít, a nep i-la k v domí d íve, nefl za alo vycházet slunce na nebi spolu s ranními ervánky. Stále je-t neoprostila svou mysl od tak smutné vidiny, kdyfl vstoupil do jejího pokoje Ernesto, otec Dunstana. Ona byla celá zmatená, napln ná úflem i strachem a ekla mu: šPane rytí i, jestliffe jste to vy, kdo m dnes v noci s takovou odvahou vymanil z náru í smrti, slitujte se je-t jednou a doprovod te m do domu mé matky, kde se budu moci vhodn ji zdrflovat, nefl na míst , které neznám. Ten, kterého jste zabil, byl m j mufl, jenfl zamý-lel ud lat to samé m . Zachránil jste mi flivot, zachovejte mi je-t i pov st, cofl bude uflitek v t-í a hodn j-í rytí e.õ

lovy, a protofke z ásti znal tento p íb h, a také kv li
ná-ela tato paní v dom , nechal ji zahalit a odvedl ji, kam
cht la. Ov-ém ne ekl jí, kdo je, stejn tak kdo je jeho syn, protofke kdyby ji vyslýchali,
nemohla by se nikdy jejich rodina zbavit podez ení. Ona mu ale ekla, fle d m, kam ji
odvedl, je d m její matky, a prosila ho, aby se podíval, v jakém stavu je manfel, protofke
podle zpráv, které jí dal, odjel za svými záleflitostmi. Aby se jí Ernesto zbavil, slíbil jí
víc, nefl cht l, protofke se mu zdálo, fle sly-í kroky p icházející spravedlnosti, aby ho
odvedli do v zení a také ho namo ili do n jaké nep íjemnosti.

Zatím se vrátil Dunstano do vlastního domu. Na-el sv j pokoj zam ený na klí a m l za
to, fle dáma poté co se probudila z mdlob, odpo ívala. Jeho také p emohla únava, a tak
ulehl do jiné postele. Spal sotva hodinu, kdyfl se vzbudil celý zmatený. Jeho zmatek
tudífl mnoho nenarostl, kdyfl mu komorník p inesl zprávu, fle sluha Semiramidy je
venku, aby mu p edal dopis od této paní. Jakmile dopis dostal a otev el, ihned vid l, co
se v n m pí-e.

šPane, m j manfel rozru-ený pod vlivem svých obvyklých obav a p esv d en
zprávami jedné mé sluflebné, fle na-e milostná sympatie by mohla být újmou na mé cti a
jeho reputaci, m v era ve er pozval na projífl ku do domu mé matky. P ijel tedy ko í
jednoho jeho p ítele rytí e. Manfel m l v úmyslu, fle si nejd ív na chvilku zajedeme na
Martovo pole, kam jsme jeli dlouho p es m sto a dorazili jsme tam práv ve dv hodiny
v noci. Pole bylo úpln osamocené a tmavé, nebe bylo ufl zatafiené a hrozilo de-t m.
Tady jsem mu ekla, fle mám flíze . On tedy zavolal ko ího a p edstíral, fle ho poslal za
svým p ítelem, který prý bydlel poblífl, aby ho pofládal o jedno jeho sladké víno, a my
zatím se zdrflíme a projdeme se po poli. Sotva ale ko í odjel, za al mi m j u-lechtilý
manfel vy ítat va-í lásku, a zároveň hrál úlohu flalobce, sv dka, soudce i kata a usnesl
se na rozsudku smrti svou vlastní rukou. Kdyfl se mi chystal nelidsky probodnout hru ,
marn jsem k í ela, ale v tom okamfliku dorazil n jaký rytí , kterého jsem nemohla v té
tm a té hr ze rozpoznat, a za al m tak bránit, fle Andreasso po tom padl na zem
podivn zran n a já jsem z toho zd -ení ztratila v domí.

Co se se mnou stalo poté, nedokáflu íci. Vím, fle jsem se probrala p i rozedn ní, leflela
jsem oble ená na posteli a náhle se objevil star-í rytí , který vypadal bezúhonn .
Pofládala jsem ho, aby se slitoval (jak také ud lal) a doprovodil m do domu mé matky.
A abych se osvobodila od spousty nesnází a útrap, a koli mi radili, abych se vzep ela
spravedlnosti svého mufle, která, jak se domnívám, je v ru nevalná, odebrala jsem se do

el tohoto lístku, kde se budu zdrřovat, dokud nespát ím,
em. A vás b h ochra uje. Semiramideř

Tu Dunstano pochopil, ře ona dáma, kterou vytrhl z náru í smrti a m l ji ve své moci a ve svém vlastním dom ě, byla Semiramide. Radoval se, ře m l podíl na její záchran ě, ale také se trápil, ře ji ztratil, proto ře ji –el hledat do cizích dom ě. Obvi oval proto osud za své milostné zoufalství, za sv ě j úd l, a sebe samého z tohoto setkání, které mohlo za jeho nejv t–í ne–t stí. Ale když se vrátil dom ě Ernesto, z ě ásti uklidnil svou p ítomností a svými radami tuto obtířnou bou i, která se zmítala v Dunstanovi. Ale jak na tom byla Semiramide potom, co ji nav–tívil Dunstano ve spole nosti samotného Ernesta. I ona totiž zjistila, ře to on byl její zachránce, a ře byla zbyte n zdrřována v jeho dom ě a v jeho vlastní posteli. Ud lala a ekla v ci, které íká jen zoufale zamilovaná řena, která kdyby zpráva o manželov ě smrti jí nevypudila z du–e tak chmurné my–lenky, jist ě by se dopustila n jakého řílenství. Andreasso tedy zem el a íkalo se, ře smrt mu zp sobil spí–e řal, ře on sám byl p vodcem své hanby, neř jinak nevalná kvalita jeho zran ění. Semiramide, jíř tato smrt p im la obrátit se k moud ěj–ím my–lenkám, se stala jepti–kou ve stejném klá–te e, kam se s rozhodnutím odebrala a říla tam velmi p íkladným řívotem. Tím spí–byl Dunstano sklí ený touto smrtí a tímto ě–ením, upadl do takové deprese, z níř se ho dlouho snařili dostat pomocí lék ě a povzbuzováním otce, zakou–el v sob ě samém ař p esp ří–pravdivé po ekadlo, ře jsou nakonec vřdy ho ké plody nezákonných lásek k řenám pat ícím cizím muř m.

milovaná dvorní dáma

Slavná dvorní dáma, která se jmenovala Doricilla, milovala vznešeného rytíře Camilla. Oba byli mladí, on krásný a ona nadměrně p

Když se jednoho večera ocitla s dalšími dámami a různými rytíři v jednom domě zmi

ovaného Camilla, uchystala to tak, že když se tato společnost rozloučila a rytíř chtěl jít ulehnout, vstoupila mu do pokoje místo sluhy. Tam mu dala beze slov najevo, že konečně nastal okamžik naplnění její nejrůznější touhy.

Rytíř viděl, že tato žena o něm ho zamilovaná a k němu velmi vstřícná, ve skutečnosti však pyšného ducha a vůči každému pohrdavá, jsouc kurtizánou spíše podle jména než podle skutků. Ó dopřává sluchu jen osobám velmi bohatým a velmi urozeným, a tu si umínil si, že ji vyzkouší, aby zjistil, jaký se skrývá v jejím srdci cit, jestli cit lásky anebo nafoukanosti.

Zavělel proto dveře a otočil se na krásnou dívku, která se chovala spíše jako princezna než kurtizána, a nasadil trochu mrzutou a trochu rozmarnou tvář a věnoval jí řekl:

šSvlékni mně. Chci, abys mi dnes sloužila jen ty.

Doricille, která ufl takovou dobu umírala touhou po tomto dobrodružství, nepřijala tuto slůvka nijak na obtíž, ale ani nedala najevo přílišnou radost, a bez meškání mu pomohla zbavit se nádhery jeho –at s takovou obratností, že lépe by mu neposloužilo ani nejzkušenější páte svatá. Když rytíř ulehl, upadla však Doricilla do obrovských rozpak a protože tu nebyl nikdo, kdo by jí posloužil, a sama se ze svých –at svléci nemohla, nedala, co dlat, ani co říct. Nakonec, když ufl nebylo co dlat, poprosila rytíře, zda jí dovolí zavolat nějakou dámu, aby jí pomohla.

š To mi tak chybělo, řekl Camillo, štak ty chceš roztroubit má tajemství i slůvkám.

Sama se svleče, jestli chceš spát anebo spít, tak jak jsi, protože sem nemají co vstupovat další ženy.

Chytrá Doricilla si domyslela, že k tak p

vabnému a laskavému kavalírovi se podobná hrubost nehodí a že se nejspíše rozhodl udlat si z ní blázny, a tak ji přivést k zoufalství. Jako ten, kdo umírá touhou po něčem jiném než po spánku, mu proto chtěla dát najevo, že i ona má, stejně jako jakákoli duchaplná žena –t drou a láskyplnou duši.

A protože se nemohla svléknout řádným způsobem, a ani neměla na pomoc další pár rukou, uchopila dýku tohoto rytíře a začala – spít –neř rozvazovat – rozezávat své překrásné –aty, a začala po zemi odhazovat náhrdelníky, rukávy, a –perky, i oblečení a

svázala si obyčejnou stužkou vlasy, a neřekla se tato
a, aby se mu vrhla do náruče. Ale podivínství Camilla se
jí postavilo na odpor, ten jí totiž položil ruku na její hru, a když se ona zastavila u
okraje postele, řekl jí: Šel jsem kam si myslíš, nebo bledíš? Nestavíš mi zámku, že jsem ti zamořil oči a
ještě k tomu chceš poskvrnit i mou postel svou nahotou? Tolik se opovazuje slůvka?
Okamžitě jsem pusl a zahal svou nemravňou existenci, abych tě neviděl a jdi si lehnout,
kam se sluší pro slůvka.

Řekl rytíř s takovou váfňostí, že Doricilla opravdu nevěděla, jestli má věřit tomu, co
říká a zůstala dokonale nehybná a nemá. Když nakonec viděla, že trvá na svém,
povzddechla si z hloubky srdce a znenáhla: Šel jsem pane, prosím vás, abyste mi odpustil
mé provinění, protože to byla chyba z nevědomosti, ne záměr, ale pokud chcete, zůstanu
tady, abych vám tu sloužila. Slitujte se tedy a řekněte mi, kam si mám lehnout, protože
tu nevidím kromě vašeho postele nic jiného, než prostou zem.

Camillo chtěl vidět, jak tato hra dopadne, a tak dívku dál trápil a řekl: Šel jsem vhodná postel
pro tebe by byla právě holá zem, ale protože mám víc ohleduplnosti, než si zasloužíš,
pojď a spíš u mých nohou.

Doricilla se po těchto slovech hluboce uklonila, podkovala za takovou laskavost a šla
ulehnout k jeho nohám. Ale sotva se dotkla postele, nemohla ufděle snáset bolest
v duši nad takovou krutostí a propukla v pláček zoufalý, a vyplakala takových slz, že
to bylo velmi dojemné jí poslouchat. Camillo řekl, aš se trochu peflene tato boue, ale
nemohl ufděle hrát osobu, ješ byla tak opáňá jeho nátu e a jeho zpsob m, a proto
k sobě zavolal dívku a neřekla se jí zeptal, proč pláče.

Šel jsem, odpověděla Doricilla, šel jsem ta nejnešťastnější žena na světě. Nemůžu zemít
bolestí a ani nemám sílu na to, vzít si dýku život.

Šel jsem blázínku, co to je za slova, co ti vychází z úst? řekl jí Camillo. A tehdy Doricilla
nebyla jen utěšená ze svého řalu, ale tak se změnila láskou, že z nízké řen-tiny se stala
dáma dobrých mravů, a legitimní žena tohoto Camilla, kterého tolik chtěla mít jako
nezákonnou milenku. Věak je také pravda, že láska vyrovnává veškeré rozdíly.

spokojená nev sta

V Benátkách, které jsou kolébkou krásných fien, se na sv t narodila hol i ka jménem Vittoria. Byla to dívka neurozeného p vodu, ale s u-lechtilými mravy. Tvá m la dokonce je-t u-lechtilej-í, doprovázenou tak úfiasným fivotním elánem, který se obvykle st fíí vidí u dam ve vysokém postavení, natofl v-ak u fien nízkého p vodu. Kdyfl Flamminio zahlédl toto stvo ení, jak se procházela po dvo e, kde bydlela, zamiloval se do ní. Byl to rytí vzne-eného p vodu, obda ený u-lechtilými ctnostmi, t ebafe se vá-niv v noval zábavám, av-ak pokud jde o fieny, jakoby m l zavázané o i. Stejn tak Vittoria op tovala jeho lásku, protofe cítila, fe si zasloufíí tohoto mufe, i p esto, fe k tomu nem la d vod, a proto se chlubila náklonností tohoto tak zp sobného rytí e.

Ale jejím rodi m, kte í nedokázali povznést se ve svých my-lenkách nad sv j stav, se p íli-nezamlouvalo Flamminiovo dvorné chování, protofe není zvykem urozených, aby slouffili dívkám, protofe jejich postavení stojí tak nízko, a pokud tak íní, tedy jen pro ukojení svých choutek. Proto za ali p emý-let o tom, jí provdat za slu-n zaopat eného gondoliéra mající dobrou práci, která je hodná váfieného mufe. Ale Vittoria se rozho íla, kdyfl podle jejího mín ní vid la, jak zbab le byla prodaná. Po tom co se zbyte n snaffila uniknout tomuto b emenu, které její srdce nemohlo snést, se nakonec rozhodla, fe nechce, aby se on mohl chlubit, fe se jí poprvé zmocnil. Cítila totifl, fe si zasloufíí lep-í osud, nefl osud gondoliérky.

Tedy rodi e domluvili manfelství, a kdyfl p í-el den svatby, Vittoria tajila sv j promy-lený plán a – astn oslavovala. Ale poté, co skon il slavnostní ob d a v-ichni ode-li, aby se mohli v novat svým záleflitostem, ona ode-la z domu, anifl by cokoliv ekla a samotinká se vydala do domu zamilovaného rytí e. Na-la ho práv , kdyfl odpo íval v chladném p ízemním pokoji a dala se s ním vypo ítav do e i.

šM j pane. Skute n m cht li provdat m navzdory a to za jednoho gondoliéra. Vím, fe jsem se narodila do chudé kolébký, a proto nemohu doufat, fe na m eká -t stí, fe se dobre provdám, ale zároveň vím moc dobre, fe Já si nezasloufím pod ídit se tak neurozenému gondoliérovi. Nic naplat, takto to cht l m j záke ný osud, ale pon vadfl se nemohu vyhnout t mto manfelským okov m, které spoutávají mou du-i, rozhodla jsem se alespo nechtít za fíádnou cenu mufe tak nehodného toho chlubit se, fe to on získal kv t mého pannenství. Vfdy jsem v íla, fe vy, m j pane, jste na-el zalíbení v té tro-ce

...projevit mi vaše city, a proto jsem se nechala snad
...o edpokládajíc, že moje láska by mohla probudit snad
– astn j-í osud, neř ten, který mi ur ilí rodi e. Ale poté co m p e-ly v-echny mé
neoprávn né nároky, nemohla bych opomenout p iznat vám va-é kvality a mojí
povinnost. Jsem p ipravená ke v-em va-ím pot -ením a va-ím rozkaz m a v ím, že mi
vyhovíte s laskavostí a já se budu moci uř navřdy ut -ovat p i vzpomínce, že jsem
darovala r ři lásky tak vzne-enému rytí i.

Flamminio by byl dal cokoliv za takovéto dobrodruřství, kdyř si p edstavil, že by mu
bez námahy a bez útraty padla do náru í, nevyznal se sám v sob kv li radosti, kterou
poci oval. Naprosto vyhov l jak p áním, tak i rozmar m dívky, k velké radosti ob ma.
Pod koval pak dívce za poskytnutou p íze a nazna il, že jí dá víc než sám vlastní, dal
by jí sv j majetek, d m, cht l by s ní sdílet jeho -ř drý osud, ale kdyř Vittoria úporn
odmítala jiné uspokojení, než uspokojení svého vlastního rozmaru, byl ohromený
z tohoto podivného e-ení. Vrátila se naprosto spokojená zda eným podnikem, aby
donesla ne- astnému manřelovi jen nevalné zbytky milostných tufleb.

Sinibaldovi, janovskému rytíři dopřelo nebe etného potomstva ze svazku s Ottavií, vznešenou paní obdařenou velkým duchem. Měla i děti, dívky i chlapce, a všichni byli krásní a dobře rostli. Tak jako mezi jednotlivými hvězdami, zářila mezi nimi Diana, prvorozená dcera. Byla obdařena jedinečnou krásou tváře a odůvodnělou flivostí chování, ale přitahovala pohromy v tom smyslu, že její duch byl svrchovaně vědomou smyslností, takže ufl od prvních let neuměla zaujmout místo, jefl po ní vyfladovala vlastní urozenost a krása.

V domě otce slouflil Camillo, uitel ostatních dětí. Byl to říman ve středních letech, který měl přívabnou zpsoby, nefl jaké se obvykle vidí u takovýchto lidí. Diana po něm házela ořima a cítila se tolik unášená, chtěla po svém uspokojení, že zanedbala každou povinnost, kterou jí hlásala důstojnost a vhodnost jejího stavu. Měla srdce a odvahu na to, aby šla do jeho pokoje a vynutila si na něm nezákonná objetí.

Jakmile se ocitla v této bídě, náhle se přihodilo této nerozváflné slešně obvyklé nešťastí, které potkává nerozváflné, mladé a nezkušené dívky, a to t hotenství. Camillo se polekal více nefl Diana z takovéto okolnosti, která se dala snadno vytuřit z důvěrnosti, kterou zapřínila dívčina přitaflivost a také díky neustálým schůzkám, kdy neustále unavoval lékaře a specialisty, aby našli nějaký protilek na hrozící zkázu dívčiny povstí a vlastního flivota, lék, po něm fl by potratila. Ale každá snaha byla zbytečná, a tak kdyfl ufl nemohl Dianu schovávat před odsuzujícími pohledy na obrovské břicho, ani fl by cokoliv řekl, rychle odjel z Janova. Proto fl se nikde necítil v bezpečí před silou a lékarníky Sinibalda, skrýval se v obrovském pařížském lese ve Francii.

Jak na tom asi byla Diana, která kromě toho, že měla přetuchu vlastního nebezpečí, milovala víc nefl vlastní flivot laskavého uitele, který ji takto poslouflil, je tedy lehké představit si, že kvůli tomu všemu věfl onemocněla. V tom okamflíku matka zjistila bídňavý stav jejího dvojnásobného trápení. Ottavia, ani fl by se zakotkala, jí pouze řekla: Šdčero moje, ty jsi brala příliš vážně tuto záležítost s oním uitem, který si vzal do hlavy, že se potichu postará o tento zmatek.

Proto bylo oznámeno, že dcera zmořená neskonálním smutkem nechtěla být rušená návštěvami nikoho, kromě sluflek. Také byla přestěhovaná do vzdálených a zastraných pokojů dále od domu, ve kterých jí obstarali schopnou porodní bábu a ekali na porod, ke kterému došlo za pár dní a narodilo se přehádné dítě. To poslali se stejnou

lít bylo tajně vychováváno chovou, která o těchto
Diana chtěla, aby jí ho každý den přinášeli, aby ho
mohla vidět, obejmout a hladit jako syna této chudé ženy, ne jako milovaný plod, který
vzešel z jejího nitra.

Mezitím ale Sinibaldo, který byl aťpřilízaněprázdný svými politickými a
obchodními záležitostmi, se trápil z nemoci a nepřítomnosti dcery. Ottavia mu ale dobře
namlouvala, že za chvíli dceru přejde toto zamilování, že je jí momentálně protivně
vidět a být v nepřítomnosti vlastního otce a sourozence. Tu začala, aby ji utěšila, hledat
manžela, protožefi dovršila věku patnácti let. S tím Sinibaldo bez protestů souhlasil a
bylo dohodnuto manželství s Everardem, nejdelším kavalírem zdejší země. Poté
co se Diana uzdravila, slavila se skvělá svatba, na které se objevila mladá Diana tak
krásná a s takovou skromností, že dokázala v ostatních vzbudit dojem, (a koliv byla
jedna z nejzáhlednějších a nejrozmarnějších), že je nejmilejší a nejupřímnější dáma
celého Janova.

Ale aby tajemství její ložnice neohrožovalo úsudek veřejnosti o její cti, Ottavia si
koupila mládě jedné mladé, krásné slufěbné (ne že by to bylo třeba) tím, že ji vhodně
provdá. Vydala jakým způsobem vést tuto záležitost. Tma a vábení oklamalo Everarda
natolik, že mu namísto dcery podstrčila slufěbnou, nechala ale schovanou Dianu na
místě, kde mohla možná spíše s odporem nešťastně sledovat a pochopit, co se děje
mezi nimi, aby to posléze mohla poufít, potěbovala totiž pro své dobro strávit přetím
noci se svým manželem. Everardo uspěl v tomto tak horlivě očekávaném plánu natolik,
že to přišlo draho této dobré slufce, protožefi otěhotněla a porodila dceru. Tu si vlídně
vzala Ottavia, která si spolu s Dianou připomněla závazek, který měla k synovi Camilla.
Byl to totiž nejkrásnější a nejlíbeznější hoch na světě, a tak mu určil, ať dospěje,
výbornou ženu a chtěly zatím, aby oba byli vychováváni společně v dobré péči a pod
ochranou slufěbné. Takto díky moudrosti matky byla zachráněna i život dcery,
bylo postaráno o reputaci a klid mezi příbuzenstvem, byl smazán dluh k vlastnímu
synovi, také bylo zajištěno štěstí dcery Etichie. Otec, manžel a bratři filii – astn
v domně, jak je Diana ctnostná. Toto domnění totiž získali díky nevdomosti o jejich
poklescích. A považme, že by stačilo, aby tu jednala žena málo důvtipná a že by došlo
k obrovskému skandálu na cti a osudu rodiny a byl by ohrožen život a pověst dcery.

PDF
Complete

*Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)